

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΣΥΝΑΡΟΜΗ 12 ΜΗΝΩΝ	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ	ΓΡΑΦΕΙΑ
Ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου ἕως 1 Ἰουλίου Ἑξαμηνιαῖον δρ. 6. — Ἑξαμηνιαῖον πρ. χρ. 8.	ΜΙΧ. Ι. ΓΑΛΑΝΟΣ	Ἀναπλάσις καὶ Ὁρθόδοξιας δίδας Φιλίσσα, 6, παρὰ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΟΥ ΤΑΦΟΥ

Πρὸς τοὺς ἀνὰ τὸ Κράτος Σ. Ἱεράρχας καὶ
τὰς Ἐπισκοπικὰς Ἐπιτροπὰς.

Πασιγνώστος τυγχάνει ἡ μεγίστη θρησκευτικὴ
σημασία, ἣν κέκτηται ἡ ἁγία πόλις Ἱερουσαλὴμ καὶ
ὁλόκληρος ἡ Παλαιστίνη διὰ πάντα μὲν χριστιανόν,
ἰδιαιτάτα δὲ διὰ τοὺς ὀρθοδόξους ἐν γένει. Ἐν τῇ χώρᾳ
ταύτῃ τὸ πρῶτον ὤφθη ἐπὶ τῆς γῆς ὁ Κύριος ἡμῶν
Ἰησοῦς Χριστός καὶ ἐκήρυξε τὴν εὐαγγελίαν αὐτοῦ δι-
δασκαλλῶν, ἦν διὰ τῶν ὑπερφυῶν καὶ θαυμαστικῶν
αὐτοῦ ἔργων ἐπισφράγισεν. Ἐν δὲ τῇ ἁγίᾳ πόλει
Ἱερουσαλὴμ καὶ ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Γολγοῖθ' ἁλοῦ
ἐτελέσθη ἡ μεγάλη ἐξιλαστήριος θυσία, καθ' ἣν Αὐτός
ὁ μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ Θεάνθρωπος
Ἰησοῦς Χριστός, ὑπέστη ἐκουσίως τὸν σταυρικὸν θά-
νατον ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς καὶ σωτηρίας. Ἐν
τῇ ἁγίᾳ ταύτῃ πόλει Ἱερουσαλὴμ ἐβρόθη ἡ πρώτη
χριστιανικὴ Ἐκκλησία, καὶ ἐξ αὐτῆς διὰ τῶν θείων
Ἀποστόλων ἐκηρύχθη τὸ Εὐαγγέλιον εἰς ἅπαντα τὸν
κόσμον.

Ἡ ἀρχαιοτάτη αὕτη χριστιανικὴ Ἐκκλησία, ἡ
μήτηρ τῶν ἐκκλησιῶν, εἶνε ἡ φύλαξ καὶ φρουρὸς τοῦ
θεοδέγμονος τόφου καὶ τῶν λοιπῶν ἐν γένει ἱερῶν
προσκυνημάτων καὶ χριστιανικῶν μνημείων, ἅτινα εἰς
πάντα εὐσεβῇ χριστιανὸν ἀναπολοῦσι τὰ μέγιστα τοῦ
χριστιανισμοῦ γεγονότα. Ἐνεκα δὲ τῶν πολλῶν καὶ
ποικίλων κατὰ διαφόρους καιροὺς περιπέτειων, ἃς ὑπέ-
στη ἡ Σιώντις αὕτη Ἐκκλησία, καὶ τῶν πολλῶν
ἀποβλημάτων καὶ ἀλλοιωμάτων ὑπεβλήθη. Ὡς διακρίνεται τὰ

ἱερὰ καὶ τιμαλφέστατα ταῦτα κειμήλια τοῦ χριστια-
νισμοῦ, περιέστη ἐσχάτως εἰς μεγίστην οἰκονομικὴν
δυσχέριαν.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος,
λαβοῦσα γνώσιν τῆς οἰκονομικῆς ταύτης καταστά-
σεως, ἠσθάνθη ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῆς, θλίψιν ἀφ' αὐτῶν. Εἶνε
δὲ βεβαία, ὅτι καὶ σύμπας ὁ ὀρθόδοξος Ἑλληνικὸς
λαὸς ὑπὸ τῆς αὐτῆς θλίψεως θέλει καταληθῆ, ἀνα-
λογιζόμενος τὴν δαινώς πάσχουσαν ταύτην Μητέρα
τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τὴν πιστῶς καὶ θαρσύνως ἀγω-
νιζομένην αὐτῆς ἱεραρχίαν.

Καθηκὼν ἄρα ἱερὸν ἅμα καὶ θρησκευτικὸν ἐπιβάλλ-
εται παντὶ τῷ ὀρθοδόξῳ ἑλληνικῷ Λαῷ, ὅπως ταύτην
ἱεράν ἀγωγὴν καὶ ἀνακουφίσῃ τὴν Ἐκκλησίαν ταύτην
ἐκ τοῦ βάρους τῶν ὀλικῶν ἀναγκῶν, ὑπ' ὧν νῦν
πιεζομένη, κινδυνεύει τὸν ἐσχάτον κίνδυνον.

Ταῦτα γνωρίζουσα ὑμῖν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, παρακα-
λεῖ ὑμᾶς ἐνθέρμως, ὅπως τὴν ἐκτακτὸν σπουδαιότητα
τῶν ἀναγκῶν τῆς Σιώντιδος Ἐκκλησίας λαμβάνοντες
ὕπ' ὄψιν, ἐνεργήσητε μετὰ ζήλου καὶ δραστηριότητος
ἐν τῇ ἐπισκοπῇ ὑμῶν συλλογὴν ἐράνων, ὅσον ἐνιστι-
πλείωνων, καθ' ἣν τρόπον ἕλαστος ὑμῶν ἤθελε κρί-
νει τελεσφαιρότερον. Τὸ συλλεγόμενον δὲ ποσὸν ἐκά-
στοτε ἀποστέλλετε πρὸς τὸν Σεβ. Πρόεδρον τῆς Ἱερᾶς
Συνόδου, ὅπως διαβιβάζεται τῷ Μακαριωτάτῳ Πατρι-
άρχῃ Ἱεροσολύμων, καὶ χρησιμεύῃ τὸ μὲν πρὸς
ἀνακούφισιν τῆς παρ' αὐτοῦ κυβερνωμένης Ἐκκλη-
σίας, τὸ δὲ πρὸς συντήρησιν καὶ ἀσφαλιστέραν περι-
φρούρησιν τῶν ἀνηκόντων τῇ Ἐκκλησίᾳ ταύτῃ σιπτικῶν
ἱερῶν μνημείων.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος πέπεισεν, ὅτι ἐν τῇ ἐκτάκτῃ
ταύτῃ περιστάσει καὶ ὑμεῖς θέλετε ἐργασθῇ μετὰ
πάσης προθυμίας καὶ μεγίστου ἐνδιαφέροντος, καὶ ὁ
ὀρθόδοξος ἑλληνικὸς λαὸς πάνυ οὐλοσεβῆς καὶ φιλό-

Ορητικός δειγνύσεται, ὅπως ἐπιτευχθῇ πληρέστατα ὁ ἐπιδικώμενος οὗτος ἱερὸς σκοπός.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 2 Δεκεμβρίου 1902.

† Ὁ Ἀγίων Θεόκλητος, Πρόεδρος

† Ὁ Πατριῶν Ἱεροθέος

† Ὁ Ἀκαρναντίας καὶ Ναυπακτίας Παρθένιος

† Ὁ Ἰδρας καὶ Σπετσῶν Ἀρσένιος

† Ὁ Παροναξίας Γρηγόριος

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
Ἀρχιεπίσκοπος Μετ. Σακελλαρόπουλος

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΟΥ ΤΑΦΟΥ

Ἡ ἐπικλήσις, ἥτις μᾶς ἀπηυθύνθη ὑπὲρ τοῦ Παναγίου Τάφου, ἐλπίζομεν ὅτι θὰ ἐξεγείρῃ τὰ ἱερώτατα καὶ τιμιώτατα τῶν αἰσθημάτων τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ ὑπὲρ τοῦ ἁγίου ἐκείνου χώρου, ἐκ τοῦ ὁποῦ ἐξεχύθη τὸ ἀνίκητον καὶ ἀφράκτον βέημα τῆς ἀναστάσεως καὶ τῆς ζωῆς.

Ἡ ζωικότης ἐνὸς λαοῦ δὲν δοκιμάζεται εἰς τὰ λόγια τὰ πλατύστομα καὶ τὰς σφοδράς ἐξάψεις τῆς στιγμῆς, ἀλλ' εἰς τὰ ἔργα τὰ μαρτυροῦντα τῆς ψυχῆς τὸ ἀκοίμητον πῦρ καὶ ἀποδεικνύοντα ἐνεργὸν καὶ πρὸς πᾶσαν οὐσίαν ἐτοιμὸν ἀφροσύαν καὶ ζῆλον.

Πόλεις καὶ χωρία μᾶς, ὁροπέδια, καὶ φάραγγες, καὶ κοιλάδες καὶ νῆσοί μᾶς καλοῦνται εἰς ἀμιλλαν ἱερὰν καὶ σεπτήν. Ἐκαστος τὸν δόλόν του, καὶ ὁ δυνάμενος τὸ τάλαντόν του. Οὐδεμία δὲ καλύβη καὶ οὐδὲν μέγαρον πρέπει νὰ ὑστερήσῃ εἰς τὴν ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων εἰσφοράν.

Πρὸς τοιοῦτο καθήκον οὐδεμία ἐχρειάζετο προτροπῇ. Τὸ ἐπὶ τοῦ φρικτοῦ Γολγοθᾶ σφαγιασθὲν σῶμα τοῦ Σωτῆρός μας καὶ τὸ ἐκεῖ ἐκχυθὲν αἷμά του ἐνέχουν τόσην εὐγλωτσίαν, ὥστε ὅστις μείνῃ ἀνεπηρέαστος ἀπ' αὐτὴν πρέπει νὰ ᾔῃ περισσώτερον τι παρὰ νεκρός, ἀφοῦ ὁ θάνατος ἔκείνου καὶ εἰς νεκροὺς μετέδωκε τὴν ζωὴν.

Ἀλλὰ καὶ φωναὶ ἄλλαι, τίμαι καὶ αὐταὶ καὶ ἱεραὶ, μᾶς διεγείρουσι πανταχόθεν. Εἶνε αἱ μυριάδες καὶ τὰ ἑκατομύρια τῶν Ἑλλήνων μαρτύρων, ἁγίων, δαίων, ἀπολογητῶν, ἐπισκόπων, ἐκκλησιαστικῶν Πατέρων, καὶ τῆς λοιπῆς ἀπειραρίθμου στρατίης τῶν πιστῶν, αἰνέτες, αἰρῶντες ἐπ' ὅμῳ τὸν Σταυρὸν καὶ συνδέσαντες τὸν βράχον τῆς Ἀκροπόλεως μετὰ τοῦ λόφου τοῦ Γολγοθᾶ, προσεφέρθησαν δλοκαυτώματα ὑπὲρ τῆς πίστεως τοῦ Ἰησοῦ, καὶ διὰ τοῦ αἵματός των καὶ τῶν ἀγώνων των ἐθρέψαν καὶ ηὔξησαν τὸ καλλίκαρπον καὶ αἰωνόβιον ἐκεῖνο δένδρον, τὸ ὁποῖον εἶνε Ἑλληνισμὸς ὁμοῦ καὶ Ὀρθοδοξία.

Ἀλλ' ἂν ἐχρειάζετο καὶ σύγχρονός τις παρόρμησις, αὕτη μᾶς ἐδόθη μὲ δύναμιν ἱκανὴν νὰ μᾶς διασείσῃ ὁλοκλήρως καὶ νὰ ἀναφλέξῃ ἐντός μας ὅλην μας τὴν φιλοτιμίαν, ὅλην μας τὴν πίστιν καὶ ὅλον μας τὸν ἐθνισμόν. Τὰ χίλια χρυσὰ φράγκα τοῦ κ. Ῥαούλ Ῥιαγκούρ καὶ αἱ δέκα χιλιάδες χρυσῶν φράγκων τῆς εὐγενεστάτης μητρὸς του βάλλουν φωνὴν μυριστομένην πρὸς ὅλους τοὺς πολυταλάντους μας καὶ τοὺς προναλὸν ν' ἀκολουθήσουν τὸ μέγα καὶ συγκινητικὸν παράδειγμα, ἐπὶ ποιῆ, ἂν κωφεύσουν, νὰ δείξουν, ὅτι, ὁμοῦ μὲ τὴν χριστιανωσύνην καὶ τὴν ἑλληνικότητα, ἀπέβαλον καὶ τὰ τελευταῖα ἔχνη τῆς ἀνθρωπίνης φιλοτιμίας καὶ αἰδοῦς.

Ἡ ἐθνικὴ τιμὴ μᾶς σώζεται, μᾶλλον δὲ καὶ ἐξυψοῦται, διότι καὶ ἡ κ. Ῥιαγκούρ καὶ ὁ υἱὸς τῆς δὲν εἶνε πλέον μόνον ἑνὲς φιλέλληνας, ἀλλὰ καθ' αὐτὸ ἑλληνας διὰ τῆς ἀποκτήσεως τῆς ἑλληνικῆς ἰθαγενείας. Ἀλλ' ἡ ἐθνικὴ τιμὴ δὲν σώζεται μὲ τὴν μεγαλοφροσύνην ἀτόμων τινῶν μόνον, ἀλλ' εἶνε τὸ ἀπαύγασμα τῶν λαμπηδόνων, ὅς ἀναδίδει ἡ ζωὴ καὶ ἡ φιλοτιμία τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου. Καὶ ἰδοὺ διατί οἱ πλουσιοί μας πρὸ πάντων καὶ οἱ ἀπολαύοντες εὐπορίας τινὲς πρέπει νὰ προέλθωσι γενναῖοι ἄρωγοὶ ὑπὲρ τοῦ Παναγίου Τάφου, ὅστις, κοίτης τῆς θρησκευτικῆς ζωῆς μας, θέλει κρίνει σήμερον καὶ τὴν ἐθνικὴν μας ὑπόστασιν καὶ τιμὴν.

Μιχ. Ι. Γαλανός.

Ἡ ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

Εἰς τὴν Ρώμην, κυρίαν ὁλοῦ σχεδὸν τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου, ἐβασίλευεν ὁ Καίσαρ Αὐγούστος, ὃς δι' Ἰουδαίαν εἶχε τεθῆ ὑπὸ τὴν Ῥωμαϊκὴν ἡγεμονίαν. Διὰ τοῦτο, ὅταν ὁ Αὐγούστος διέταξε νὰ ἐνεργηθῇ καταγραφὴ εἰς ὅλην τὴν αὐτοκρατορίαν του, διὰ νὰ φανῇ ὁ ἀριθμὸς τοῦ πληθυσμοῦ τῆς, πρὸς τὸ διάταγμα ἔπρεπε νὰ συμμορφωθῶν καὶ οἱ πληθυσμοὶ τῆς Ἰουδαίας.

Ἡ καταγραφὴ, ὅπως τὴν λέγει ὁ λαός, ἡ ἀπογραφὴ, συνειθίζετο καὶ εἰς τοὺς Ἑβραίους, ἐγίνετο ὁμῶς μόνον διὰ τοὺς ἄνδρας. Τοιοῦτοτρόπως εἰς τὴν Ἀγίαν Γραφὴν ἀπαντῶν, ἐν δώδεκα καταγραφάς.

Ἡ πρώτη ἐγίνετο κατὰ διαταγὴν τοῦ Μωυσέως, τρεῖς ἢ τέσσαρες μῆνας ἀφοῦ ἐξῆλθον οἱ Ἑβραῖοι ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον. Σκοπὸς αὐτῆς ἦτο νὰ φορολογηθοῦν ὅλοι οἱ ἄνδρες, ὅσοι εἶχον περάσει τὸ εἰκοστὸν ἔτος, διὰ νὰ κατασκευασθῇ ἡ Σικκὴ τοῦ Μαρτυρίου. Εἰς τὴν ἀπαριθμῶσιν δὲ ταύτην εὐρέθησαν οἱ Ἰσραηλιταὶ 603,550.

Δευτέρα ἀπαριθμῆσις τῶν Ἰσραηλιτῶν ἐγίνετο τὸ δεύτερον ἔτος μετὰ τὴν ἐξοδὸν των ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, καὶ

κατὰ τὸν δεύτερον αὐτοῦ μῆνα· εὐρέθησαν δὲ τότε οἱ Ἰσραηλιταὶ τοῦ ἀριθμοῦ μὲ τὸν προηγούμενον.

Τρίτη ἀπαριθμῆσις τῶν Ἰσραηλιτῶν ἐγίνετο, πρὶν εἰσελθόντων εἰς τὴν γῆν Χαναάν, καὶ εὐρέθησαν πολεμιστὰι 601,730, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς Λευίτας, οἱ ὅποιοι ἦσαν 23,000.

Τετάρτη ἀπαριθμῆσις τῶν Ἰσραηλιτῶν ἐγίνετο ἀπὸ τὸν Δαυὶδ, εὐρέθη δὲ ὅτι οἱ ἄρρενες τοῦ Βασιλείου του, ὅσοι εἶχον ὑπερβῇ τὸ εἰκοστὸν ἔτος, ἦσαν ἐν ὅλῳ 1 ἑκατομμύριον καὶ 300 χιλιάδες.

Πέμπτη ἀπαριθμῆσις ἐγίνετο ἀπὸ τὸν Σολομῶνα, ὃ ὁποῖος συμπεριέλαβε καὶ τοὺς ξένους, καὶ τοὺς αἰχμαλώτους, οἱ ὅποιοι εὐρέσκοντο εἰς τὴν Παλαιστίνην.

Ἐκτὴ ἐγίνετο ἐπὶ τοῦ Ῥοβοᾶμ· ἐβδόμη ἐπὶ τοῦ Ἀβιά· ὀγδόη ἐπὶ τοῦ Ἀσά· ἐνάτη ἐπὶ τοῦ Ἰωσαφάτ· δεκάτη ἐπὶ τοῦ Ἀχαζία· ἐνδεκάτη ἐπὶ τοῦ Ὀζία· δωδεκάτη δὲ, ὅταν οἱ Ἑβραῖοι ἐπιστρέψαν ἀπὸ τὴν Βαβυλῶνα.

Ἡ καταγραφὴ, ἡ ἀπογραφὴ, ἡ ὁποία τὴν διέταχεν ἐπὶ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, εἰς τὸν καιρὸν τῆς πρώτης ἡγεμονίας τοῦ Κυρηνίου ἐπὶ τῆς Ἰουδαίας, ὠρίζετο νὰ γείνη καὶ διὰ τοὺς ἄνδρας καὶ διὰ τὰς γυναῖκας, οἱ δὲ καταγραφόμενοι ἔπρεπε νὰ ᾔῃ παρόντες προσωπικῶς εἰς τὸν ἀρμόδιον τόπον, ὃ ὁποῖος ἦτο ὁ τῆς διαμονῆς των, ἀλλ' ὃ τῆς πατρίδος των καὶ τῆς καταγωγῆς των. Καὶ ὁ Ἰωσήφ λοιπὸν καὶ ἡ Παρθένος Μαρία ἐβήσαν, ἂν καὶ ἦτο ὅρα χειμῶνος, Δεκέμβριος μὲν, νὰ ἀφύσων τὴν Ναζαρέτ, διὰ νὰ ὑπάγουν καὶ περευμεθῶν ἐμπροσθέντες εἰς τὴν Βηθλεὲμ, τὸν τόπον τῆς ἀπογραφῆς των, ἐπειδὴ ἀπὸ ἐκεῖ κατήγοντο, ἀπόγονοι αὐτοῦ τοῦ προφῆτου καὶ βασιλέως Δαυὶδ, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἰεσσαί.

Ἐκτὸς τοῦ χειμῶνος ἦτο καὶ ἄλλη δυσκολία, περὶ τὸ τερον βαρεῖα αὕτη. Ἡ παρθένος ἦτο εἰς τὸν ἔννατον μῆνα τῆς ἐγκυμοσύνης τῆς, καὶ ἡ γέννησις τοῦ παιδίου, τὸ ὁποῖον ὁ ἄγγελος εἶχε προαναγγεῖλει, ἐπερυμένστο πλέον ὥστε ἡ γέννησις θὰ ἐγίνετο ἐκεῖ, εἰς τῆς Βηθλεὲμ, τὴν πόλιν. Ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Παρθένος ἐδυσφόρησαν κατ' ἀρχάς· ἀλλὰ γνωρίζοντες καλῶς τὰς Γραφάς, τὰς ὁποίας ἀκατάπανστα ἐμελετοῦσαν, παρ' ὅλας τὰς δυσκολίας τοῦ ταξιδίου, ἐκίρτησαν καὶ ἐπαιδρύνθησαν, ὅταν ἰακύνθησαν, ὅτι ἡ γέννησις τοῦ Μωσοῦ ἤθελε γείνη εἰς τὸν τόπον, τὸν ὁποῖον καθώριζον αἱ Γραφαί. Ἀφίσταντες λοιπὸν τὴν Ναζαρέτ ἀνεχώρησαν διὰ τὴν Βηθλεὲμ, ἡ ὁποία εἰς τὴν Ἀγ. Γραφὴν εἶνε γνωστὴ μὲ πολλὰ καὶ διάφορα ὀνόματα, ὡς Βηθλεὲμ, Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας, Εὐφραθᾶ, οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ, πόλις Δαυὶδ, κώμη Βηθλεὲμ.

Καὶ ἀφοῦ ἐτελείωσεν ἡ πορεία των, ἐβασαν εἰς αὐτήν, γεμάτοι ἀπὸ ἱερὰς συγκινήσεως, τὰς ὁποίας ἐπροκάλει εἰς τὸν νοῦν καὶ εἰς τὴν καρδίαν των ἡ σειρά τῶν ἱστορικῶν γεγονότων, τὰ ὁποία ἐδῶ διεδραματίσθησαν, εἰς τὴν ἱερὰν αὐτὴν γῆν τῶν σεβαστῶν προγόνων των, ἡ ὁποία ἐδῶκεν εἰς τὸν Ἰσραὴλ τὴν μεγάλην αὐτοῦ δόξαν, τὸν ξανθὸν πολεμιστὴν, τὸν ὑψωθέντα ἔπειτα εἰς βασιλεῖα κραταιότατον καὶ εἰς προφήτην ποιητὴν.

Εἰς αὐτὴν ἐδῶ τὴν Βηθλεὲμ ἐθρήνησεν ὁ Ἰακώβ τὸν θάνατον τῆς περιλημμένης τοῦ Ῥαχὴλ, καὶ ἐδῶ τὴν ἑλᾶφεν ἐκεῖνος, ὅστις ἄλλοτε τῶσον ἐνθέρμως τὴν ἡγάπησε, τὴν ὁρατὴν κόρην, τῆς ὁποίας τὸ ὑπέρροχον κάλλος τῶσον θαυμασίως ἐχαρκτήρισεν ἡ Γραφή. Μετέβαινον ἀπὸ τὴν Μεσοποταμίαν εἰς τὴν Χεβρώνα, καὶ εἰς τὸν δρόμον κυριευθεῖσα ἀπὸ τοὺς πόνους τοῦ τοκετοῦ, ἐγέννησε μὲν τὸν Βενιαμίν, ἀλλὰ δίδουσα τὴν ζωὴν εἰς τοῦτον, ἔχανε ἀπὸ δυστολίαν τὴν ἰδικήν της. Ματαίως ὁ Ἰακώβ παρέκλινε δι' αὐτήν, καὶ ματαίως ἐκύψεν ἐπὶ τοῦ προσώπου της, τοῦ προσώπου ἐκείνου τοῦ προσφιλοῦς, διὰ τὸ ὅποιον ἄλλοτε ἐδούλευσε δεκατέσσαρα ἔτη· ὁ θάνατος τὸ ἐνέκρωσε καὶ τὸ ἐμάρανε καὶ τὸ ἐπάγωσεν, ὃ δὲ Ἰακώβ, ἀφοῦ τὸ ἐθαψεν, ἀπῆλθε φέρων τὴν ὀδύνην εἰς τὴν ψυχὴν του. Ἐδῶ ἡ Ῥούθ, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός της, ἤλθε συνοδεύουσα τὴν πενθερὰν της Νοεμίν, ἀφοῦ τῆς εἶπε τὰ ἀθάνατα καὶ συγκινητικώτατα ἐκεῖνα λόγια: κῆπου ἐὰν πορευθῇς, πορεύσασθαι, καὶ οὐ ἐὰν αὐλισθῇς, ἀδυσθῆσθαι, ὁ λαός σου λαός μου, καὶ ὁ Θεός σου, Θεός μου. Καὶ οὐ ἐὰν ἀποθάνῃς, ἀποθανοῦμαι, κακεὶ ταφῆσομαι. Ἐδῶ, εἰς τοὺς ἀγροὺς τούτους, ἐγνώρισεν ὁ Ἰωὴ, τὴν Ῥούθ καὶ τὴν ἑλᾶσεν εἰς γυναῖκα, διὰ νὰ τῷ γεννήσῃ τὸν Ὡβήδ, γεννήσαντα τὸν Ἰεσσαί, τὸν πατέρα τοῦ προπάτορος των Δαυὶδ. Ἐδῶ, περὶ τοὺς τόπους τούτους, καὶ ὑπὸ τὸν οὐρανὸν τοῦτον, ἔζη ὁ μικρότερος αὐτὸς ἐκ τῶν υἱῶν τοῦ Ἰεσσαί, βόσκων τὰ πατρικά πρόβατα, γυμναζόμενος εἰς τὴν σφενδόνην, ἥτις ἐμελλε ν' ἀποβῇ τῶσον δαυρίδι διὰ τὸν Γολιάθ καὶ τοὺς Φιλισταίους, καὶ παίζων τὴν κιθάραν του, ἐνῶ τὸν περιέπνεον αἱ αὖραι τῆς ἀνοίξεως ἡ ἡκούοντο μελαγχολικοὶ οἱ ψῆθοι τοῦ φθινοπώρου. Ἐδῶ ὁ Σαμουὴλ τὸν αἶρε καὶ τὸν ἔθρεψεν ἐν μέσῳ τῶν ἀδελφῶν του. Καὶ ἐδῶ, ὅπου ἤρχοντο πτωχοὶ αὐτοὶ τῶρα καὶ ἀφανεῖς ἀπόγονοί του, ἐμελλε νὰ γεννηθῇ βλαστὸς ἀπὸ τὴν βίβαν του, ἡ ἑλπίς, ἡ χαρὰ, ἡ προσδοκία, καὶ ὁ ἐλευθερωτὴς τοῦ Ἰσραὴλ.

Εἰς ὅλον τὸν δρόμον των ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Παρθένος ἐβόσκον πολλοὺς ἄλλους, οἱ ὅποιοι, καθὼς αὐτοὶ, ἐταξείδευαν, διὰ νὰ συμμορφωθῶν πρὸς τὴν διαταγὴν τῆς ἀπογραφῆς. Ὅταν δ' ἐφθάσαν εἰς τὴν μικρὰν πόλιν τῆς Βηθλεὲμ, ὅλοι αἱ οἰκίαι, μικραὶ, καὶ μεγάλαι, καὶ αἱ καλύβαι, αἱ ἐξω τῆς πόλεως, καὶ τὰ μικρὰ ξενοδοχεῖα, ἦσαν γεμάτα ἀπὸ κόσμον. Ὁ Ἰωσήφ ἀνησύχησε. Πού ἐμελλαν νὰ καταλύσουν; Διὰ τὸν ἑαυτὸν του δὲν τὸν ἐμελεν· ἀλλὰ ἡ Παρθένος ἦτο ἀνάγκη κἄπου ἐξάπαντος νὰ τοποθετηθῇ.

Ἐτρεξε λοιπὸν παντοῦ, ἐρωτῶν, ἐξετάζων, παρακαλῶν. Πολλοὶ τὸν ἐλυποῦντο, ἀλλὰ τί νὰ κάμουν; Ὁ καθὲς τοῦ εἰδείχε τὸν οἶκόν του, γεμάτον ἀπὸ φιλοφρονιμῶν, καὶ τὰς ἀποσκευὰς των. Ὡχῶρεί πλέον κανένας ἐκεῖ; Καὶ ἐκεῖνος ἠναγκάσθη νὰ ἀπέλθῃ ἀπὸ παντοῦ κατηφής, λυπημένος, σιωπηλός.

Τί νὰ κάμουν; Ἡ νύκτα εἶχεν ἐπέλθει. Τὰ ἀστρά ἤναψαν ἄνω. Ἡ Παρθένος σιωπῶσα ἐνεκαρτέρει, ἀλλ' εἰς τὰ ὄμματά της τὰ ἀγνὰ ὑπεφαίνετο ἀνησυχία της,

ἦτο δὲ καὶ κουρασμένη ἀπὸ τὴν ὁδοπορίαν. Ὁ Ἰωσήφ τότε ἐνέτεινε τὰς παρακλήσεις του, ζητῶν μίαν ἄκραν ὁπουδήποτε, ἔστω καὶ εἰς ἓνα ἄγροδι, διὰ νὰ περάσῃ μόνον ἐκείνη ἡ βραδυὰ. Τὸν ὠδήγησαν λοιπὸν εἰς ἓνα σπήλαιον πρὸς τὸ ἀνατολικὸν ἄκρον τῆς σημερινῆς Βηθλεὲμ, καὶ ἔξω ἀπὸ τὴν περιοχὴν τῆς ἀρχαίας πόλεως.

Τὸ σπήλαιον τοῦτο, ἄξιον σπήλαιον σήμερον ἀνακαζόμενον, εὐρισκόμενον δὲ ὑπὸ τὸ Καθολικὸν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Βηθλεὲμ, ἔχει διεύθυνσιν κατὰ μήκος ἀπὸ τὰ δυτικὰ πρὸς τὰ ἀνατολικά, παρεκκλίνον δὲ ὀλίγον, κατὰ τὸ ἀνατολικὸν μὲν μέρος πρὸς μεσημβρίαν, κατὰ τὸ δυτικὸν δὲ πρὸς βορρᾶν, ἔχει περίπου σχῆμα ἑκαονόστου τριγώνου. Καὶ τώρα μὲν τὸ ἰδιόφρον τοῦ εἶναι στρωμένον μὲ μεγάλα καὶ λευκά μαρμαρα, διαστειζόμενα ἀπὸ μαύρας καὶ κοκκινωπάς φλέβας, μαρμαρίζοντι δὲ εἶναι καὶ οἱ τοίχοι του, ἡ δὲ στέγη του γεμάτη ἀπὸ κανδήλας, τότε δὲ ἐξησιμειν εἰς φάτιν ἄλλωζων ζώων. Ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Παρθένη ἐδέσθησαν νὰ διανυκτερεύσουσι ἐκεῖ. Θὰ ἦσαν τοῦλάχιστον ἡραλισμένοι ἀπὸ τὸ νυκτερινὸν ψῆχος, καὶ οὐκ ἔδιδαν κάποια ἀνάπαυσιν εἰς τὰ ἐκ τῆς ὁδοπορίας κουρασμένα μέλη των, τὴν αὖτις δὲ θὰ ἐβόλεπαν τί ἦτο δυνατόν νὰ γείνη. Ἡτοίμασαν λοιπὸν τόπον διὰ κατάλυμα πρὸς τὴν ἀνατολικὴν ἄκραν τοῦ σπηλαίου, ὅπου καὶ ὑπάρχει ἡμικυκλικὸν κοίλωμα εἰς τὸν τοίχον.

Καὶ εἰς τὸν τόπον τοῦτον, τὴν νύκτα ἐκείνην, ὑπὸ τὴν ταπεινὴν τοῦ βράχου στέγην, μεταξὺ τῶν ἄλλωζων ζώων, τὰ ὅποια ἐσυμβόλιζον τὴν τότε κατάστασιν τῶν ἀνθρώπων, ὑπὸ τὸ ἀμυδρὸν φῶς λύχνου, ἀνέτειλε τὸ φῶς τοῦ κόσμου, τὸ παιδίον Ἰησοῦς, ὁ προκηγγελλόμενος Σωτὴρ, γεννηθεὶς ἀπὸ τὴν Παρθένον Μαρίαν, ἥτις, χρησιμεύουσα ὡς τὸ ἐκλεκτὸν καὶ τιμιώτατον σκεδὸς τῆς ὑπερφυσικῆς ταύτης γεννήσεως, ἤνωσεν ἐν ἑαυτῇ καὶ ἄλλο θαῦμα, ἀποκρίνασα καὶ ὕστερον ἀπὸ τὴν γέννησιν Παρθένης.

Καὶ οὕτω ἡ προσδοκία τῶν ἐθνῶν ἐπραγματοποιεῖτο, καὶ ἐξεπληρώνοντο αἱ προφητεῖαι, καὶ ὁ ἄρχων τῆς εἰρήνης, ὁ ἀγγελὸς τῆς Διαθήκης, ὁ Δίκαιος, ὅστις θ' ἀνέτελλετο ἀπὸ τὴν γῆν καὶ οὐκ ἔρχετο ὡς ὑετὸς ἀπὸ τὸν οὐρανόν, τοῦ Ἰακώβ τὸ ἄστρον, ἐφανερῶς εἰς τὸν κόσμον.

Μιχαὴλ Ι. Γαλανός.

ΟΙ ΑΓΓΕΛΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΠΟΙΜΕΝΕΣ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΓΕΝΝΗΣΙΝ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ταπεινὰ ἐγεννήθη ὁ Σωτὴρ μας, μέσα εἰς τὸ σπήλαιον τῆς φάτινης, διὰ νὰ μᾶς διδάξῃ, ὅτι τὸ ἀληθινὸν μεγαλεῖον δὲν εὐρίσκεται εἰς τὰ κοσμικὰ ὕψη, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν πλεον ταπεινὴν καλύβην, ὅταν τὴν εὐρισκῇ ἄξιαν τοῦ ὁ Θεός. Ἀλλ' ὁ υἱὸς τῆς Παρθένου, ὅστις ἦτο καὶ Υἱὸς

τοῦ Θεοῦ, ἀνατέλλων εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, ἐπανηγυρίσθη κατὰ τὸν τρόπον ἡμετέριον καὶ μοναδικόν.

Κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην τῆς γεννήσεως, ἀπλοῖκοι βοσκοί, ἐρημικοὶ ἀπὸ ἐγώισμὸν καὶ υπερηφάνειαν, ξένοι πρὸς τὴν ψυχρότητα καὶ ἰδιαίτησιν καὶ τὰς ἄλλας κακίας τῶν πόλεων, εὐσεβεῖς ψυχαὶ καὶ ἀδόλοι καρδίαι, ἀνθρώποι συνειθισάντες νὰ βλέπουν τὸν Θεὸν παντοῦ καὶ νὰ προσεύχωνται πρὸς αὐτόν, φθινόπωρον καὶ ἀνοιξιν, καλοκαίρι καὶ χειμῶνα, μὲ τὴν δρόπον τῆς ἀγῆς καὶ μὲ τὰς χάριτας τῆς ἐπείρας, μέσα εἰς τὴν ἀνθησιν τῆς φύσεως καὶ εἰς τὴν γόνυσιον αὐτῆς, μὲ τῆς βροντῆς τὸν κρότον καὶ μὲ τὸν παρλασμὸν τῆς βροχῆς, ὑπὸ τὴν λάμψιν τοῦ κεραυνοῦ καὶ ὑπὸ τὰ φεγγοβλήματα τῶν ἀστρων, ἀγρυπνοῦσαν τὴν νύκτα ἐκείνην ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν καὶ τοὺς ἀγρούς καὶ τοὺς κήπους τῆς Βηθλεὲμ, πέραν τῶν λόφων τῶν καταρῦτων ἀπὸ ἀμπέλους, συκᾶς καὶ ἀμυγδαλέας, εἰς ἐλευθερὸν τόπον, ὅπου ἦτο ἡ μάνδρα τοῦ ποιμνίου των καὶ αἱ ἐκτάσεις τῆς ποιμνιοδοτικῆς.

Ἡ νύξ ἦτο ἐκτάτως ὠρεῖα καὶ γοητευτικὴ· τὰ ἄστρα ἔλαμπαν ἀνω ἐξαισῶς εὐφρόσυνα καὶ παιδρὰ· ἡ φύσις ἐφαίνετο κατεχόμενη ἀπὸ μυστικὴν τινα ἀγαλλίασιν, κατερχομένην ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καὶ διαχυομένην εἰς τὴν πεδιάδα, τοὺς κήπους, τοὺς ἀγρούς καὶ τοὺς χλοερὺς καὶ συμφύτους λόφους, καὶ ἡ ἀτμοσφαῖρα, θαυμασίως ἡσυχῆς, διαυγῆς καὶ ἱλαρᾶ, παρ' ὅλον τὸ χειμερινὸν τῆς ἐποχῆς εἶχε μέτριον τὸ ψῆχος, ὡς ἂν ἦτο μάλλον γλυκεῖα καὶ συγκερατμένη ὥρα τῆς ἀνοιξίως. Ἦσαν ἄλλως τε προφυλαγμένοι μὲ τὰ χειμῶνικά τιν' φορέματα οἱ καλοὶ ποιμένες, καὶ μὲ τὰς καπνοτάς των ἐκείνας, ὑπὸ τὰς ὁποίας ἀψήρουσαν τὰς βροχὰς καὶ τὰς καταιγίδας, ἐπωφελοῦμενοι δὲ καὶ τὸν θαυμάσιον καὶ ἐξαιρετικὸν ἐκείνων καιρὸν, ἡγρόντων ἐξωθὲ τῆς μάνδρας, διὰ τὴν φύλαξιν τοῦ ποιμνίου, ἄλλοτε μὲν συνομιλοῦντες, καὶ ἄλλοτε διακόποντες τὰς συνδιαλέξεις των, διὰ νὰ ἀπολαύσωσι περισσώτερον τὰ θέλητρα τῆς γοήσεως νυκτός. Ἐξαίφνης, θέαμα παράδοξον, ἀπροσδόκητον, ἀνέπιστον, καταπληκτικὸν παρουσιάσθη ὑπερθεῖν, ἐπάνω ἐκεῖ, ὕψηλόν, πρὸς τὰ ἄστρα τὰ σιωπηλὰ, μὲ τὸ γλυκὺ καὶ μαρμαίρον φῶς των. Λευκοφωτεινὸν τι σῶμα, ἐξαισῶς καὶ θαμβωτικῆς λάμψεως, ὑπεράνω τῶν ἀστρων ἐπιφανέν, καὶ ὅς διολισθῆσαν κάτωθι αὐτῶν, ἐφάνη κατερχόμενον μὲ ταχύτητα ἀνέφραστον, καὶ πρὶν ἢ δυνῆσθαι νὰ στραφῶσι καὶ ὁ ἓνας πρὸς τὸν ἄλλον, μορφὴ τις ὡσεὶ ἀνθρωπίνη, ἀλλ' ὑπερέχου καλλους καὶ μεγαλειότητος, ὑπέρλευκος, ὑπέρφωτος, ὡς ἀστραπή, Κυρίου ἀγγελός, ἐφάνη ἐκεῖ πλησίον των, καὶ εἰς τὴν προσέγγισίν του τοὺς περιέβαλε μὲ λάμψιν ἀνεκλάλητον.

Τὸ θέαμα τοῦτο, ὡς ἦτο ἐπόμενον, ἐπροξένησε μέγαν φόβον εἰς τοὺς ποιμένας. Τῆς ἐμφανίσεως τὸ ἀλλόκοτον ἐξουδετέρωνε τὴν ἀπειρον γλυκύτητα, τὴν ὁποίαν διέχυνεν ἡ περικαλλὴς ὄψις τοῦ ἀγγέλου, καὶ ἐπὶ τῶν φυσιογνωμιῶν των ἀπετυπώθη ἡ καταλαβούσα αὐτοὺς ἐκστασις, συννημένη μὲ ἰσχυρόν τινα τρόμον. Ὁ ἀγγελὸς

ἔσπευσε νὰ τοὺς καθυποχέσῃ· ἀλλ' ὁ φόβος, τοῖς εἰπεν· ἰδοὺ γὰρ εὐαγγελίζομαι καὶ ὑμῖν χάρις καὶ μετάνοια, ἥτις ἐστὶ Χριστὸς Κύριος, ἐν πόλει Δαυὶδ. Καὶ τοῦτο ὅτι τὸ σημεῖον· εὐρίσκετε βρέφους ἐπαργασιμένους, κείμενον ἐν φάτινῃ. Καὶ μὲ τοὺς λόγους τούτους τοῦ ἀγγέλου, μάλιστα οἱ ποιμένες ἤρχισαν νὰ συνέρχωνται εἰς τὸν ἐαυτὸν των, νέον θέαμα, θαυμασιώτερον, ἐκέρχυντε τὴν κατάπληξίν των. Τὰ ἄστρα ἐπεσκιάσθησαν. Ἀπειρα φωτεινὰ, γοργὰ, εὐπετρα σώματα, κατερχόμενα ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, ἐγείμισαν αὐτὸν ἀπὸ μοναδικὴν φεγγοβλήν, ὑπὸ τὴν ὁποίαν παρούσιν ἐδόθησαν ἐξόχως ὁρᾶται τὰ χαριτωμένα τοπεῖα τῆς Βηθλεὲμ, στρατιὰ ὀδυκλήρος ἀγγέλων, οἱ ὅποιοι ἠνέστησαν μὲ τὸν πρῶτον ἐπιφανέντα ἀγγελόν, καὶ ἔλοι ὁμοῦ ἐκεῖ πλησίον των, χορὸς μοναδικῶς ἐμμελῆς καὶ ἐναρμόνιος, πλήρης χαρῆς καὶ παιδείας καὶ ἀγαλλιάσεως, μὲ φωνὴν ἀπειρητάτου διαυγείας, ἰσχύος, μεγαλοπρεπείας καὶ γλυκύτητας, ὤνουν τὸν Θεὸν καὶ ἔλεγον· ἀδόξα ἐν ὕψιστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνῃ, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκίᾳ. Ὡς δὲ θαυμασίως ἦλθαν, θαυμασίως καὶ ἠρανίσθησαν. Οἱ κατελθόντες ἀνέστησαν ταχέως, θαμβωτικῶς, ἀστραπιαίως, ὑπὲρ τὴν γῆν καὶ τὰ ὑψώματα τῆς Βηθλεὲμ, πρὸς τὰ ἄστρα, ὑπὲρ τὰ ἄστρα, ἔτι ὑπεράνω, εἰς ῥιπὴν ὀφθαλμοῦ, καὶ ἐν τῇ γαλήνῃ καὶ τῇ σιωπῇ τῆς νυκτός, ἐνῶ καὶ πάλιν τῶν ἀστρων ὁ χορὸς ἀνέκτασε τὰς μαργαρυγὰς του, οἱ ποιμένες οἱ καλοὶ, οἱ ὅποιοι ἐπροτιμήθησαν ἀπὸ τὸν ἀγγελὸν ὑπὲρ ἀρχιερεῖς καὶ γραμματεῖς καὶ σοφοὺς καὶ ἡγεμόνας καὶ βασιλεῖς καὶ ὅλους τοὺς ψευδοεγγεῖς τοῦ κόσμου, ἀπερῶσαν νὰ περάσωσι μέχρι τῆς Βηθλεὲμ, διὰ νὰ ἴδουν. Ἐκείνων, τοῦ ὅπου ἡ γέννησις τοῦ εὐαγγελιστοῦ. Καὶ ἀφίσταντες βιαστικοὶ μάνδραν καὶ ποιμνιον, χωρὶς νὰ τοὺς μέλῃ διόλου δι' αὐτὰ, ἦλθαν εἰς τὴν φάτιν καὶ εὗρον ἐκεῖ τὴν Παρθένον Μαρίαν, καὶ τὸν Ἰωσήφ, καὶ τὸ βρέφος, καθὼς ὁ ἀγγελὸς τοὺς εἶχε πληροφορήσει, καὶ τότε, γεμάτοι ἀπὸ κατάνυξιν καὶ εὐλάβειαν καὶ χαρὰν, ἐπροσηύχθησαν, ποιμένες προβάτων ἐκείνοι, τὸ παιδίον τὸ μοναδικόν, τὸ ὁποῖον ἦτο ὁρισμένον νὰ γείνη ὁ ποιμὴν τῶν ψυχῶν, ὁ ὁδηγὸν εἰς νομὰς ἀγαλλιάσεως καὶ σωτηρίας τοὺς πιστεύοντας εἰς αὐτόν.

Μιχαὴλ Ι. Γαλανός.

ΣΤΟ ΧΡΙΣΤΟ

Λαχτάρισα πάλι, Χριστέ μου, σὲ Σένα τὰ βύθια τῆς δόλιας καρδίας μου ν' ἀνοιξῶ. Λαχτάρισα μπρός σου νὰ ἔρθω νὰ δεῖξω αὐτὰ μου τὰ στήθια πολὺ πονεμένα.

Λαχτάρισα τῷ γίῳ νὰ δῶ πρόσωπό σου, μ' Ἀγάπης ἀχτίδες ποῦ εἶναι ζωμένο,

μ' ἀνέκφραστη χάρι ποῦ φέγγει χυμένο χαμόγελο πάντα ἐπάνω γλυκὸ σου.

Νὰ δῶ σιγαλὶς τῆς αἰώνιας τῆς χάρις, ποῦ 'κεῖ βυσιλεύει, τριγύρω νὰ χύνη παρήγορη λάμψη, τὴ λάμψη ἐκείνη, ποῦ ἄλλο κανένα δὲ χύνει φεγγάρι.

Λαχτάρισα Φῶς ἱλαρὸν νάντικρύσω στὴ νύχτα τῆς μαύρης, ποῦ κλείω στὰ στήθια· παρήγορο φῶς καὶ οὐράνια βοήθεια, τὸ δύσκολο ὁρόμο γερός νὰ βυθίσω.

Κι' ἔδῃς ποῦ μὲ πόθο, Χριστέ μου, μεγάλῳ κοντὰ σου μ' οὐράνια φτερὰ φτερουγίζω· δεχτὸς πῶς θὰ εἶμαι καλὰ τὸ γνωρίζω, πῶς χάρις κ' εἰρήνη θὰ ἔβρω χωρὶς ἄλλο.

Ναί, ξέρω, μ' ἀγκάλη δάκνοιστε σ' ὅλους πῶς στέκει καὶ σ' ὅλους εἰρήνη χαρίζεις· χαρὰ πῶς ὁλοῦθε μ' ἀγάπη σκορπίζεις, δάκρυθι πρᾶμα σ' ἀνθρώπους τοὺς δόλους.

Χυρὰ καὶ Εἰρήνη! γι' αὐτὰ κέγῳ τώρα λαχτάρα περίσσι στὰ μέσα μου νοιώθω, καὶ τρέχω, Χριστέ μου, σὲ Σένα μὲ πόθο, ἔβω νὰ μοῦ δώσης αὐτὰ σου τὰ δῶρα.

Ἐοὺ δὲν ἀφίνεις καρδιὰ τσακισμένη, ποῦ ῥίχνεται μπρός σου, στὴ θάψιν αἰώνια· δὲ θέλεις μὲ πίκρες νὰ τρέχουν τὰ χρόνια, καὶ σ' ἀσωτοὺς πόνους νὰ ζῇ βυθισμένη.

Προφταίνεις ἀμέσως, καλὸς Σαρμαίτης, κ' εἰς κάθε πλάνη της μὲ πόνο σταλάζει γλυκεῖα παρηγορία· καὶ δὲ λογαριάζεις παρήπον· ἂν τύχη νὰ ἔχῃς μαζί της.

Τὸ ἄγιο σου βλέμμα τοὺς πόνους γιastreύει, ποῦ μέσα σὲ τέτοια καρδοὺλὰ φωνάζουν· κακὰ καὶ τίς λύπες τίς μύριες, ποῦ σφάζουν σὰν ἄλλα μαχαίρια, αὐτὸ ξεπαστρεύει.

Καὶ διώχνοντας τοῦτα μᾶς φέρνει γαλήνη, τὸ στήθος μ' ἐλπίδες γλυκὲς βαλσαμώνει, τὴν τόσο βαρεὶά του μαυρίλα σκάνει, κι' ὁλόχαρο Φῶς, Φῶς εἰρήνης τοῦ χύνει.

Μᾶς δείχνει μ' ἀγάπη τὸ θεῖο σου βλέμμα αἰώνιο σημάδι κι' ὁλόφωτο πέρα, τὴν ἀβυσσὴν ἀγκάλη ἐκεῖ τοῦ Πατέρα, ποῦ στέλνει ἀρρεβῶνα τὸ ἄγιο Του Πνεῦμα.

Οὐράνιους θόλους γλυκοὺς μᾶς ἀνοίγει, ποῦ 'κεῖ τῆς Ἀγάπης ἀστράφει ταστέρι, κι' ὁλόδροσο πάντα φυσώντας ἀγέρι χρυσῆς λευτερίδας, μὲ ζωὴ μὲς ποτίζει.

Ναί, είσαι Σὺ μόνος Γιατρός ὁ μεγάλος ποῦ μπρὸς Σοῦ ξεχνιοῦνται καὶ λύπες καὶ πόνοι· μὴ μόνη ματιά Σοῦ καρδὴς ξελαφρύνει· δὲν ἔχει, Χριστέ μου, τὴ δύναμή Σ' ἄλλος.

Γι' αὐτὸ τῆς καρδίας μου σ' Ἐσὲ λαχταρῶντας χροῦνε οἱ τόσο θερμοὶ λογισμοί της, καθὼς καὶ τραγούδια, μικροὶ στεναγμοί της Ἐσένα νὰ εὗρουν πηγαίνουσαν ζητῶντας.

Γι' αὐτὸ τὰ δλόχρυσά λόγια Σοῦ ἐκείνοι, ποῦ μέσα τους τῆχει τὸ Πνεῦμα σφραγίσει, ποθοῦν ἡ ματιά τους Ἐσὲ νάντικρύσει καὶ Σὺ νὰ χαρίσης σ' αὐτοὺς τὴν Εἰρήνην.

Κ' ἐγώ, ποῦ μὲ πόθο αἰώνιο λατρεύω Ἀγάπῃ τὴ θεία, σ' Ἐσὲ τὴ χλωμή μου, κι' ἀδύνατα στελνόντας τώρα φωνή μου, ἀντίλαλο ναύρη οὐράνιο πιστεύω.

Γιάγκος Γ. Σταμνόπουλος

Ω! ΤΟ ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΟ!

(Μετάφρασις).

Ὅταν ἡ μητέρα στὸ νοσοκομεῖο μέσα παράδωκε τὴν τελευταία πνοή της, τὸ παιδάκι ἦταν ἔξω χρόνων—ὄχι παραπάνω! καὶ εἶπε μὲ σιγανή φωνήτα: «Χαίρε, γλυκεῖά μου μανούλα!» Ἐπίτα ἐκλαυσε, ἐκλαυσε πολὺ τὸ φτωχὸ μικροῦλι! «Ω! τὸ δυστυχισμένο!

Μὰ μία ἄλλη γυναίκα τὸ πῆρε κατόπι, καὶ τοῦ εἶπε: «Ἐλα μαζί μου... καὶ μάθε νὰ σωμαίνης!» Ἀπὸ τότε τὰ βάσανα τῆς γῆς ἄρχισαν νὰ σπαράζουν τὴν ψυχὴ του... τὸ κακομεταχειρίστηκαν, τὸ κακομεταχειρίστηκαν πολὺ τὸ φτωχὸ μικροῦλι! «Ω! τὸ δυστυχισμένο!

Ἡ μητέρα τὸ πρόσταξε νὰ πηγαίνει τὸ βράδυ νὰ ζητιανεύῃ στὸ δρόμο. Ἔβλεπε τὴ θλαψὴ στὴν καρδιά καὶ τὸ χέρι ἀπλωμένο! εἶχε τὰ πόδια του γυμνά στὸ μαρμαρὸ ἐπάνω! χωρὶς ψωμί περπατοῦσε, καὶ πεινοῦσε πολὺ τὸ φτωχὸ μικροῦλι! «Ω! τὸ δυστυχισμένο!

Μὲ τὸ μάτι στεγνὸ, ἔπεφτε κάποτε ἀποκαμωμένο στὸν παραστάτη κάποιος θύρας. Ὁ νοδὸς του τότε πετοῦσε στὴν πεθαμένη, καὶ νόμιζε πῶς ξαναβλέπει τὴν ἀγαπημένη μητέρα. Αὐτὸ παρηγοροῦσε, παρηγοροῦσε πολὺ τὸ φτωχὸ μικροῦλι! «Ω! τὸ δυστυχισμένο!

Ἴσως θὰ πιστεῖτε, τὸ καῦμένο, πῶς πίκρα καὶ πένθος εἶνε ὁλος ὁ βίος· καὶ βέβαια δὲ θὰ ζήλευε τοὺς πλουσίους, σὰν τοὺς ἐβλεπε νὰ διαβάνουν λαμπροστο-

λισμένοι κοντὰ του! Μὰ ὑπέφερε, ὑπέφερε πολὺ τὸ μικροῦλι! «Ω! τὸ δυστυχισμένο!

Ἦταν ἀδύνατο πολὺ· ποτὲ του δὲν ἔχυνε δάκρυ, μὰ χλώμινε, χλώμινε κάθε μέρα! κι' ἕνα βράδυ, ποῦ ἦταν στὸ χῶμα πεσμένο, ἕνας διαβάτης τὸ εἶδε· τὸ κυττάζει καλὰ, τὸ κινεῖ, τοῦ φωνάζει: «Ἄ! μὰ μίλησε λοιπόν... τί ἔχεις; τί ἔχεις, φτωχό μου μικροῦλι!» «Ω! τὸ δυστυχισμένο!

Ἀκουτάν κι' ἄλλοι τὴ φωνή του καὶ τρέχουν· συνάχονται πολλοὶ τριγύρω στὸ κατάχλωμο παιδάκι· τὸ βουτῶν, τὸ χαϊδεύουν, μὰ κείνο, σὰν μεσ' ἀπὸ ἕνα ὕστατο δειρο μὲ σιγανή φωνήτα τοὺς λέγει: «Ποῦ είσαι, γλυκεῖά μου μανούλα;» καὶ ὕστερα πέθανε, ναί... πέθανε τὸ φτωχὸ μικροῦλι! «Ω! τὸ δυστυχισμένο!

Κωνσταντῖνα Δασκαλοπούλου.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

IB'.

Ὁ θάνατος βεβαίως εἶνε ἐν γένει τὸ εὐτυχέστερο τῶν συμβαινόντων, τὰ ὅποια δύναται ν' ἀπολάσῃ ὁ ἄνθρωπος, διότι δι' αὐτοῦ ἀπαλλάσσεται ἐκ τῶν δυστυχειῶν τοῦ κόσμου τούτου καὶ παρέχει εἰς τὴν ψυχὴν, ἡ ὁποία προσωρινῶς εἶνε καθιεργμένη ἐντὸς τοῦ εὐθραύτου σώματος, πλήρη τὴν πτῆσιν της, ὅλην τὴν ἐνδοξὴν ἐλευθερίαν της, τὴν ὁποίαν ἐπιθυμεῖ, διὰ νὰ διευθυνθῇ πρὸς τοὺς οὐρανούς, ὅπου μόνον δύναται νὰ εὗρῃ, συμφῶνως πρὸς τὸ προαίθεμά της καὶ τὴν σταθερὰν ἐλπίδα, κατὰ τὴν θεῖαν ὑπόσχεσιν, τὸ πλήρωμα τῆς εὐτυχίας της.

Ἡ ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης ἀξία τῆς ζωῆς ἐξαρτᾶται ἐκ τῶν ἀρετῶν μας, ἐκ τῆς εὐτυχίας, τὴν ὁποίαν εἰς τοὺς ἄλλους παρέχομεν καὶ ἐκ τῆς εὐτυχίας, τὴν ὁποίαν παρὰ τῶν ἄλλων λαμβάνομεν.

Πρὸς τοὺς σχεδὸν πάντοτε ἡ μεγάλη ἐπιθυμία τοῦ νὰ ἡμεῖς προσκαλλημένοι ἐν τῇ ζωῇ προέρχεται ἐκ τῆς μεγίστης ἀγάπης καὶ τῆς μεγίστης μερίμνης, τὴν ὁποίαν ἔχομεν δι' ἐκείνους, τοὺς ὁποίους δύνατον νὰ ἐγκαταλίπωμεν μετὰ θάνατον. Τρέμομεν πρὸ τοῦ θανάτου, διότι οὗτος μᾶς ἀποσπᾷ ἐκ τῶν ἀλόπων συζύγου, ἡ συμβίαις προσφιλοῦς. Ὁπισθοχωροῦμεν πρὸ τοῦ κεκνηνότητος τάφου, ὅταν μέλλομεν ἐκεῖ νὰ καταβῶμεν, διότι ἀγαπητὰ τέκνα, συνωθούμενα τεθλιμμένα περὶ αὐτόν, ἐγκαταλείπονται πτωχὰ καὶ ὀρφανὰ, ἀνευ ἀνατροπῆς, ἀνευ προστασίας, ἀνευ στήριγματος.

Ἐπάρχει, πράγματι, πληρότερόν τι διὰ τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἀποθάνει αὐτὸν πληττόμενον διὰ τῶν μεγάλων περὶ τὸν θάνατον, καὶ ὁ ὁποῖος τὸν βλέπει πλησιάζοντα ταχὺ τῷ βήματι, ἀπὸ τοῦ νὰ σκέπτεται, ὅτι μετ' ὀλίγον ἀρνεῖται ἀνευ προστασίας ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, τῷ πλήρῳ διαφθορᾶς, ὅταν λίαν προσφιλῇ, ὡς

σέζυγον καὶ τέκνα νεαρὰ, μὴ δυνάμενα νὰ προστατεύσων αὐτὰ καὶ διευθύνων τὰ τῆς ζωῆς των;

Ἄλλ' ἐκεῖνο τὸ ὅποιον δύναται νὰ ἐνθαρρύνῃ τὸν ἀποθνήσκοντα εἶνε ἡ πλήρης ἐμπιστοσύνη του, τὴν ὁποίαν ἔχει εἰς τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος οὐδέποτε ἐγκαταλείπει τὰ δημιουργήματά του, ὅταν ταῦτα θέλουν νὰ προσκαλληθῶν πρὸς αὐτὸν μετὰ θερμῆς ἐλπίδος καὶ πίστεως.

Ἀκούομεν τοὺς ὁραίους λόγους τῆς Βασιλίσσης Βικτωρίας, τοὺς ὁποίους ἀποτίει πρὸς παρηγορίαν τοῦ ἀποθνήσκοντος δυστυχὸς καὶ τῆς τεθλιμμένης οικογενείας του, συνεπειρωμένης περὶ τὸν νεκρὸν κρᾶδίζοντάς του.

«Ὡ σὺ, ὁ ὁποῖος ὑπὸ ὀξείας ἀσθενείας προσεδέχθης, ἐνφ' ἧσ ἀκόμη ἐν πλήρει σωματικῇ ἀκμῇ, σὺ, ὁ ὁποῖος στερεῖσαι ὅλων τῶν εὐτυχιῶν καὶ τέρψεων τοῦ κόσμου, ὅλων τῶν ἐλπίδων τῆς ζωῆς, μὴ ἀπελπίζου! Διὰ τὴν ἐπὶ τῆς γῆς εὐτυχίαν σου, αἱ στιγμαὶ αὗται, τὰς ὁποίας στενάζων διέρχεται ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς ἀσθενείας σου, πράγματι πλέον ἀπωλέσθησαν, ἀλλ' ὄχι καὶ διὰ τὴν ψυχὴν σου· διότι αἱ στιγμαὶ αὗται τῆς πικρᾶς γωνίας σου σοὶ δίδουν τὴν βεβαιότητα μεγαλειότητος καὶ μᾶλλον ἐπιθυμητῆς εὐτυχίας· σὺ ὁ ὁποῖος ἦτο τόσο ὑπερήφανος, ὅταν ἀπελάμβανες ἀκρας υγιείας καὶ ἰσχύος σωματικῆς, σὺ, ὁ ὁποῖος ἦτο πλήρως σχεδίων περὶ τοῦ ἐπὶ τῆς γῆς μέλλοντός σου, ἀναγνωρίζεις ἤδη, τρέμων ἐκ φόβου, τὴν χεῖρα τοῦ Πανταδυνάμου, ὁ ὁποῖος δίδει τὰς τύχας τῶν κόσμων ὡς καὶ τὰς τοῦ ἀφανεστέρου δημιουργήματος. Ἡ θέλησις Του ὁρίζει τὸν προορισμὸν σου. Εἶνε ἀληθές, ὅτι ἡ περιουσία σου θὰ πᾶθῃ ἤδη, ὅτε πλέον ὁ βραχίον σου δὲν δύναται νὰ τὴν διατηρήσῃ· εἶνε ἀληθές, ὅτι τὰ τέκνα σου, στεροόμενα ἰδὼν περιποιήσεων σου, ἴστανται ὀρφανὰ περὶ τὴν κλίνην σου καὶ ρίπτουν ἐπὶ σὲ βλέμματα ἀνίσχυα καὶ τεθλιμμένα· εἶνε ἀληθές, ὅτι βαθεῖα λύπη κατασπαράσσει τὴν καρδίαν τῆς προσφιλοῦς σου οικογενείας, καίτοι προσπαθεῖ αὕτη νὰ σοὶ τὴν ἀποκρύψῃ· ἐν τούτοις μὴ ἀπελπίζου. Ἡ χεῖρ τῆς Θεείας προστασίας, ἡ πανίσχυρος αὕτη χεῖρ, σὲ ὑποστηρίζει καὶ σὲ ἐγκαρδιώνει.

Καὶ ἂν αἱ θλίψεις σου ἐγίνοντο σκληρότεροι, καὶ ἂν ἡ περιουσία σου μᾶλλον ἡλαττοῦτο, καὶ ἂν τὸ μέλλον σου ἦτο μᾶλλον ἀπειλή, ὁ Θεὸς θὰ ἦτο ἐκείνη καὶ πάντοτε Θεὸς σου. Πάλαι μετὰ θέρους κατὰ τὰς σοβαρὰς ταύτας στιγμὰς τῆς ὁδῆς σου καὶ διατρεῖ ἀσθεστον τὸ πῦρ τῆς πίστεώς σου. Τὸ μέλλον τῶν τέκνων σου οὐδ' ὅπως θὰ ἦνε ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον σὺ περὶ αὐτῶν διαβλέπεις, ἀλλ' ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ὁ Θεὸς δι' αὐτὰ ὥρισε. Καὶ ἂν ἤδη προώρυσται νὰ ἐγκαταλίπῃς τὰ ὄντα, τὰ ὅποια σοὶ εἶνε τόσο προσφιλῆ· καὶ ἂν τὰ θερμὰ δάκρυα, τὰ ὅποια ρέουν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ἀγαπητῆς σου οικογενείας, ἦνε τὰ πρῶτα δάκρυα τοῦ τελευταίου ἀποχαιρετισμοῦ, τότε εἶσαι εὐλογημένος! Ὁ Πατήρ, ὁ ὁποῖος τὸ πᾶν ἐδημιούργησε, σὲ προσκαλεῖ, στιγμὰς τινὰς ταχύτερον, εἰς κόσμον πολὺ καλῆτερον· θὰ σοὶ ἀκολουθήσωμεν καὶ ἡμεῖς μετ' αὐτοῦ, μετὰ δυνεῖον ὀλιγοδιαρκές. Διὰ τοῦτο νὰ λυπηθῇς μετὰ τὴν ὀλιγοδιαρκῆ ἀνισυχίαν, δι' ἐκείνους,

οἱ ὁποῖοι θὰ διαμένουν ἐπὶ τῆς ζωῆς ταύτης, ἐλάχιστον μόνον χρόνον μετὰ σέ; Ποῦ; δὲ θὰ ἐμμελῶμεν περὶ τῆς τύχης σου, ὅταν οὐδαίς ὀνητὴς ἀγρόται ἐπὶ σέ, νεκρὸν πλέον ὄντα; Ὁ Θεὸς σου δὲν εἶνε ἐπίσης καὶ Θεὸς τῶν ὄντων, τὰ ὅποια τόσο πολὺ ἀγαπᾷ;» (Σκέψεις περὶ τοῦ Θεοῦ).

Τί εἶνε ὁ ἄνθρωπος ἐν τῇ ζωῇ; Πόσον δ' ἐλάχιστον εἶνε οὗτος, ὅσον καὶ ἂν ᾖ διαρκής, ἀφοῦ πρὸς ἐπὶ τέλος νὰ λάβῃ πέρας!

Τὸ ὀλιγοδιαρκές τῆς ζωῆς ὁ δὲ τῆς Θεείας ιδέας ἐμπνευσμένος ποιητής, ὁ Hector de Saint-Maur ἐξέφρασε διὰ τῶν ἑξῆς στίχων:

«Τὼν ἡμερῶν μου, Κύριε, τὸν ἀριθμὸν μοι δίδου· ἅς ἤξευρον τὸ τέλος των καὶ πόσ' ἀκόμη μένουσι! Ἄμ' ἐμέτρησας τόσον αὐτὰς ὀλίγας, ὥστε, ὄντως; ἀπέναντί Σοῦ εἰμ' ἐγὼ ὡς ἄτομον ἐν μόνον, ὡς ἡ σκιά· ὡς τὸ μηδὲν! ὁ πόσις ματαιότης! ἀτί εἰν' ὁ ἄνθρωπος λοιπὸν ἐπὶ τῆς γῆς; Ἐν φάσμα!!

Δὲν εἶνε πράγματι τοιαύτη ἡ κατάστασις τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς; Δὲν παρέρχεται ὡς εἰκὼν, ἡ ὁποία διὰ τοῦ χρόνου εξαφανίζεται; ὡς σκιά, ἡ ὁποία ἐκλείπει; Καὶ ἐν τούτοις ὁ ἄνθρωπος ἀνησυχεῖ, θορυβεῖται ἀπαύστως, διὰ τὴν, ἡ ὁποία τόσο ὀλίγον διαρκεῖ.

Δὲν θὰ ἦτο λοιπὸν λογικώτερον μᾶλλον νὰ σκεπτόμεθα ἀπαύστως περὶ τῆς ἐκ τοῦ κόσμου τούτου ἀπειλευθερώσεώς μας; Διὰ τὴν νὰ μὴ ἐπιθυμῶμεν μᾶλλον τὴν καλῆτεράν κατάστασίν μας, παρὰ τὴν πρόσκαιρον, τὴν δυστυχῆ, ἐν ἣ ὁποία διαρκῶς ὑποφέρομεν; Δὲν καταλαμβάνομεν, ὅτι ὑπάρχουν καὶ ὄντα ἐκτὸς τῆς ἀθλίας ἐπιγείου καταστάσεώς μας; Δὲν ἔχομεν ἐν τῇ ψυχῇ μας τὴν ἐξ ἐνατίκτου πίστιν περὶ τῆς ὑπάρξεως τῶν εὐδαιμόνων καὶ μακαρίων ἐκείνων πνευμάτων, τὰ ὅποια διὰ παντός διαμένουν ἐν τοῖς κόλποις τῆς ἀμεταπτώτου εἰρήνης καὶ τῆς διαρκούς ἐνεργείας;

Ὁ μελαγχολικὸς ἄγγλος συγγραφεὺς ὁ Hervey μᾶς λέγει τάδε.

«Τὸ πᾶν ἤδη τετέλεστο! αἱ τῆς φύσεως κρίσεις παρήλθον! τὸ σῶμα κατατίθεται ἐν τῇ τάφῳ· καὶ ἐκεῖ ἀναπαύεται· ἀλλ' ἡ ψυχὴ... πετᾷ καὶ ἀνέρχεται εἰς νέαν ὅλως διαμονήν».

«Ὡ! ποῖα δι' αὐτὴν ἐκπληξίς, εὐρισκομένην πλέον ἤδη μεταξὺ ἀγγέλων, ἀντὶ μεταξὺ τῶν κλειόντων πύλων τῆς! Ἐπὶ τὰ φωτεινὰ ἴχνη τῶν οὐρανίων τούτων δηγῶν πορευομένη, ἀνέρχεται εἰς κόσμους ἐντελῶς τῶς ἀγνώστους αὐτῇ. Ἦδη ἀπόλλυσιν ἐκ τῆς θύρας τῆς τὴν κοιλίαν ταύτην τοῦ κλαυθμῶνος καὶ τῶν ὀδυρμῶν. Χαίρε διὰ πάντος γῇ ἀχάριστος καὶ δυστυχής, κατοικίᾳ τῶν θλίψεων, φωλεὰ μοχθηρῶν καὶ κακοποιῶν ὄντων... Ἐπὶ τέλους φθάσει πρὸ τῶν πυλῶν τῆς αἰωνίου πόλεως, ὅπου διαμένει ὁ Ποιητής. Ἐνθουσιώδεις μουσικαὶ ἁρμονίαι πανηγυρίζουν τὴν ἀφίξιν τῆς καὶ ἐπαναλαμβάνεται «Ἀνοίξατε πύλαι αἰώνιοι, καὶ ἐπιτρέψατε νὰ εἰσέλθουν οἱ κληρονόμοι τῆς δόξης» (Harvey. Οἱ Τάφοι).

Εἶνε ἀναμφισβητήτως ἀποδοειγμένον, ἀνεγνωρισμένον δὲ καὶ παρ' ὧν τῶν συγγραφέων τῶν συγγραψάντων περὶ τοῦ ζήτηματος· τούτου, δὲ ὑπάρχουν ἐν τῷ οὐρανῷ παρὰ τῷ Θεῷ ὄντα, τὰ ὅποια ἐξήλθον ὡς ἡμεῖς, ἐκ τῆς δημιουργοῦ Ἀδού χειρὸς καὶ τὰ ὅποια εἶνε μάλιστα ἀνώτερα καὶ τελειότερα ἡμῶν.

Ἡ χριστιανικὴ ἡμῶν θρησκεία μᾶς διδάσκει, ὅτι τὰ ὄντα ταῦτα εἶνε ὡς μεσάζοντα μεταξὺ ἡμῶν καὶ τοῦ Θεοῦ καὶ ὅτι, ὅσα τῇ γεννήσει μᾶς, ἔχομεν πρὸς προστασίαν μᾶς ἐν τῶν ὄντων τούτων τῶν θεαρχικῶν, τὸ ὅποιον ὀνομάζομεν ἄγγελον φύλακά μᾶς.

Ἀκούσαμεν τῆς βασιλείας Βικτωρίας τί λέγει περὶ τῆς ὑπάρξεως τῶν ἀγγέλων.

« Ἀπὸ τῆς μάλλον ἀπαμεικρυνμένης ἐρησιότητος, τὸ ἀνθρώπινον γένος ἐράνη διατεθειμένον νὰ πιστεύῃ εἰς τὴν ὑπαρξίν ὄντων, τὰ ὅποια, καίτοι παρὰ τοῦ Θεοῦ ἐδημιουργήθησαν, εἶνε ὅμως ἀπειρώς ἀνώτερα τοῦ ἀνθρώπου.

« Ἡ πεποιθὴς αὐτῇ τῶν ἀνθρώπων ἡτο φυσικωτάτη, διότι ὅσοι μᾶλλον οἱ ἄνθρωποι ἐμελέτων τὰ διάφορα ὄντα τῆς δημιουργίας, τόσο μᾶλλον καὶ ἐπίθοντο, ὅτι οὐδὲως ὑπάρχει ἐν τῇ φύσει χάσμα δημιουργικόν, ὅτι πᾶν ὅ,τι αὐτὴ ἐμπεριέχει σχηματίζει ἄλυσον συνεχῆ, τῆς ὁποίας ὁ τελευτάτος δακτύλιος, δηλαδὴ τὸ ὅν τὸ ἀτελείστατον, συνδέεται μετὰ τοῦ πρώτου, ὁ ὅποιος εἶνε τὸ ὅν τὸ τελειότατον, παρεντιθεμένων μεταξὺ τῶν ἄκρων δακτύλων ἄλλων ἀναριθμήτων, διαδεχομένων ἀλλήλους προοδευτικῶς ἐν τῇ κλίμακί τῆς τελειοποιήσεως.

« Ἡ παρατήρησις τῆς ἀξιοσημειώτου ταύτης κανονικῆς βαθμολογήσεως τῆς σειρᾶς τῶν ὄντων ὠδήγησε, λίαν φυσικῶς, τὸν ἄνθρωπον νὰ ἐρευνήσῃ καὶ μάθῃ, καίτοι ἡτο ἱκανὸς νὰ διακρίνῃ ὅλην τὴν δημιουργίαν, ἡ ὁποία εἶνε ἀτελείστερα αὐτοῦ, ἂν ὑπεράνω αὐτοῦ ὑπάρχουν καὶ ἄλλαι τάξεις ὄντων, τὰς ὁποίας δὲν γινώσκει.

« Τὰ νοσηρότερα τῶν ζώων, λέγει, γινώσκουν προφανῶς, ὅτι ὑπάρχει ἄλλ' ἄρα γε εἶνε ἱκανὰ νὰ σχηματίσουν καὶ τὴν ἐλαχίστην ἰδέαν περὶ τῆς φύσεως τοῦ ἄνθρώπου, περὶ τῆς ἀναπτύξεως τῶν διανοητικῶν δυνάμεων τοῦ καὶ τῆς θελήσεώς του ; Δικαιωμαί νὰ διισχυρισθῇ, ὅτι ἐν τῇ οὐτολογικῇ κλίμακί ὁ τελειότατος τῶν ἀνθρώπων εἶνε καὶ ὁ ἀμείστος προσπελάζων τῇ Θεότητι, ἡ ὁποία διέπει τὸν κόσμον ;

« Τὸ τοιοῦτο εἶνε ἀδύνατον ! Ὅσοι μᾶλλον ἐμβαδύνω εἰς τὴν μελέτην τῶν ἔργων τοῦ Θεοῦ, τόσο μᾶλλον καταπιθόμαι περὶ τῆς ἀνευ ὀρίων παντοδυναμίας Του καὶ τόσο μᾶλλον ἐκθαμβοῦμαι ἀπὸ τὴν δόξαν Του καὶ τόσο μᾶλλον ζωηρὸς αἰσθάνομαι, ὅτι εἰμαι ἀπειρώς κατωτέρα τοῦ Ὑψίστου, καὶ ὅτι ἀπειρὸς ἀπόστασις ἀπ' αὐτοῦ μὲ διαχωρίζει. Εἶνε λοιπὸν δυνατόν νὰ ὑποθέσω, ὅτι τὸ ἀπειρον χάσμα, τὸ ὅποιον ὑφίσταται μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τῆς ἀπειροῦ Δυνάμεως, ἡ ὁποία διευθύνει τὸ σῶμα, μένει ἐντελὲς· κενόν, ὅτι ἡ συνέχεια αὐτῇ τῆς φύσεως, τὴν ὁποίαν παραδέχομαι πανταχοῦ, ὅπου τὸ πνεῦμά μου δύναται νὰ

διεισδύσῃ, ἀποτόμως διακόπτεται καὶ ἐκ μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου δὲν ὑπάρχει ἄλλο τι, παρὰ μόνον ἀδυσσος, ἔρημος ὄντων, ἀνευ ὀρίων ; τούτο εἶνε ἀδύνατον !

« Ὅπως ἐν τῷ πλανητικῷ ἡμῶν συστήματι ἡ μικρὰ μᾶς σελήνη στρέφεται περὶ τὴν γῆν, ὅπως ὁ πλανήτης, ὅπου κατοικοῦμεν μετὰ τῶν ἄλλων πλανητῶν καὶ τῶν δορυφόρων τῶν στρέφεται περὶ τὸν ἥλιον, καὶ ὅπως οὗτος, συναδεδεμένος μεθ' ὧν τῶν πλανητῶν, τῶν δορυφόρων τῶν καὶ πιθανῶς μετὰ πολλῶν ἄλλων ἡλίων, τοῦ ὁποίου δονηζόμενος ἀπλανεῖς ἀστέρας, φέρεται ἐν τῷ διαστήματι περὶ τὴν ἡλίου ἀπείρους μεγαλητέρου ἀστροπελάτου εἰς τοὺς ὀρθοκλμούς μᾶς· πρὸς τοῦτοις δὲ καὶ ὅπως ὁ παμμέγιστος οὗτος ἀστὴρ μεθ' ὧν τῆς συνοδείας του, τῶν ἡλίων δηλαδὴ, τῶν πλανητῶν καὶ τῶν δορυφόρων τῶν, στρέφεται περὶ τι κέντρον, εἴτι μᾶλλον μεγαλητέρον, ἐν διαστήματι χρονικῶν περιόδων, τὰς ὁποίας ἡ ἀνθρώπινος ἐκστῆμη εἶνε ἀνίκανος νὰ ὑπολογίσῃ, ἀπαραλλάξως πρέπει νὰ ὑφίσταται καὶ μεταξὺ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως καὶ τῆς ἀπειροῦ Θεότητος μυριάδες ἄλλων ὄντων, τάξεως ἀνωτέρας τῆς τῶν ἀνθρώπων, φύσεως ὑπερανθρώπου καὶ πλησιεστέρας τῇ θεῇ οὐσίᾳ, παρ' ὅσον εὐρίσκεται ὁ ἐλευθερὸς γένος θνητός (1).

« Ἐν τῇ συνθεί γλώσσῃ ὀνομάζομεν ὅλα τὰ ἀνώτερα ταῦτα ὄντα Ἀγγέλους· ἀλλ' ἀγνωρίζομεν καὶ τὴν οὐσίαν τῆς τελειότητος φύσεώς των καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν βυθῶν τῆς τελειότητός των, ὁ ὅποιος ὑπάρχει μετὰ τοῦ ἀτελεστέρου ἀγγέλου (2) καὶ ἐπομένως τοῦ πλησιεστέρου πρὸς τὸν τελειότατον ἀνθρώπον, καὶ τοῦ ἐνδοξοτάτου καὶ τελειοτάτου τῶν ὄντων τούτων, τὰ ὅποια ἀπολαμβάνουν ἀνεκκράστου μακαριότητος καὶ εὐδαιμονίας, αἰσθανόμενα ἐαυτά, ὅτι εὐρίσκονται παρὰ τῷ Θεῷ.

Ἡ Ἁγία Γραφή μᾶς ἀναφέρει ἐπίσης περὶ τῆς ὑπάρξεως τῶν αἰθερίων τούτων φύσεων, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ μᾶς διδῇ οὕτε τὴν ἐλαχίστην ἰδέαν τῆς οὐσίας των καὶ

(1) Σημ. Μεταφρ. Ἡ Ἁγία Γραφή σφωδρῶς ἀναφέρει περὶ τῆς ὑπάρξεως πληθὺς ἀγγέλων· ἐκ τῆς ἐξείκης ἐγένετο σὺν τῇ ἀγγέλω πλήθος στρατιᾶς· Οὐρανίου αἰνούντων τὸν Θεὸν καὶ λεγόντων· « Δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ τῆς εἰρήνῃ, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκίαν ! Λουκ. Κεφ. Β' στίχ. 13) καὶ εἰς δοκεῖς ὅτι οὐ δύναται ὅστι παρακλέσκει τὸ πατέρα μου καὶ παραστήσει μοι πλείους ἢ δώδεκα λεγεῶνας ἀγγέλων ; (Ματθ. Κεφ. ΚΣΤ' στίχ. 53).

(2) Σημ. Μεταφρ. Καὶ ἡ Ἑβραϊστία μᾶς παραδίδεται, ὅτι διάφοροι τάξεις ἀγγελικῶν ταγμάτων ὑπάρχουν· ὁ Παῦλος γράφει πρὸς τοὺς Κολλοσσαεῖς λέγει· « ὅτι ἐν αὐτῷ ἐκτίσθη τὰ πάντα τὰ ἔν τῷ οὐρανῷ καὶ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, τὰ ὁρατὰ καὶ ἀόρατα εἴτε Θρόνοι, εἴτε Κυριότητες, εἴτε Ἀρχαὶ εἴτε· Ἐξουσίαι· τὰ πάντα δι' αὐτοῦ καὶ εἰς αὐτὸν ἐκτίσθη· » (Κολοσ. Κεφ. Α' στίχ. 16). — « Ἰδὲ περὶ τῶν τάξεων ἡ τῶν βαθμῶν τῆς Οὐρανίου Ἱεραρχίας διδάσκει ἡ Ὁρθόδοξος Ἑκκλησία, ὅτι οἱ ἄγγελοι διαιροῦνται εἰς ἐννέα χορούς, οἱ δὲ ἐννέα οὗτοι εἰς τρεῖς τάξεις· Ἐν τῇ πρώτῃ τάξει εὐρίσκονται οἱ ἐγγύτερον ὄντες τῷ Θεῷ· οἱ Θρόνοι, τὰ Χερουβίμ καὶ τὰ Σεραφίμ. Ἐν τῇ δευτέρᾳ τάξει, αἱ Ἐξουσίαι, αἱ Κυριότητες καὶ αἱ Δυνάμεις. Ἐν τῇ τρίτῃ τάξει οἱ Ἄγγελοι, οἱ Ἀρχάγγελοι καὶ αἱ Ἀρχαὶ. » (Δογματικ. Θεολογ. Μακαρίου Μεταφρ. 1883, σελ. 186).

τῶν κεκτημένων προνομίων των. Παριορίζεται ἀπλῶς νὰ μεγαλύνῃ τὴν ἐδῆμονίαν των, ἡ ὁποία εἶνε ἀνώτερα τῆς ἰδικῆς μᾶς, καὶ νὰ μᾶς λέγῃ· ὅτι εἶνε οἱ ὀπαρῆται τοῦ Ὑψίστου, οἱ ὑπουργοὶ τῶν βουλήων Του. Ὁ Κύριος, αἶρων τὴν ἄρσιν μόνον τοῦ παρκαταβλάπτει, τὸ ὅποιον κρύπτει ἀπὸ τῶν θνητῶν ὀφθαλμῶν μᾶς· τὸ αὐτὸν τῶν οὐρανῶν ἐκείνῳ λαυτροτάτων, μὲς ἔρπλε νὰ διδόμεν μόνον ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ἐγίνωσκον· ὅτι ἡ ἀθηνῆς ὁρασίς μᾶς ἡδύνατο νὰ ὑποφέρῃ. Ὁ Ἰησοῦς ἐμίλει ἐπίσης περὶ τῶν ἀνωτέρων πνευμάτων, τὰ ὅποια παρεμβάλλουν μεταξὺ ἡμῶν καὶ τοῦ Παντοδυνάμου· ἀλλὰ μᾶς παρουσιάζει αὐτὰ ἀπλῶς ὡς ὄντα μεσάζοντα, καθόσον εἶνε πολλὴ ἡμῶν πλησιέστερα τοῦ θρόνου τοῦ αἰωνίου Πατρὸς καὶ καθόσον λαμβάνουν σπουδαῖον ἐνδιαφέρον περὶ τῆς εὐδαιμονίας τῶν ἀνθρωπίνων ψυχῶν, ὅπως συχνάκις καὶ φιλελεήμονες θνητοὶ γίνονται φίλοι καὶ προστάται ὄντων, τὰ ὅποια εἶνε κατωτέρας αὐτῶν τάξεως.

« Μάτην θὰ ἐζητοῦμεν νὰ σχηματίσωμεν ἰδέαν τιὰ περὶ τῆς φύσεως τῶν ἀνωτέρων τούτων πνευμάτων καὶ τῆς εὐδαιμονίας, τῆς ὁποίας ἀπολαμβάνουν. Οὐχ ἥττον ὁμως εἶνε ὠφέλιμον νὰ ἐρευνήσωμεν ὅτι γινώσκουμεν περὶ τῶν πνευματικῶν στοιχείων τῆς ἐπιγείου ὑπάρξεώς μᾶς καὶ νὰ ἐκγαγάμεν ἀκολουθῶς συμπεράσματα ἡσυχάζοντα τὰ πνεύματα, τὰ ὑπεράνω ἡμῶν εὐρισκόμενα. Πράγματι, ἐν τῷ κόσμῳ, τὸν ὅποιον γινώσκουμεν, βλέπομεν τήσιν μεγάλῃν ποικιλίαν εἰς τὰς πνευματικὰς δυνάμεις καὶ εἰς τὰς φυσικάς, ὅσων καὶ εἰς τὰ ὑλικά πράγματα· Μεταξὺ τῶν πνευματικῶν τούτων οὐσίαν, ἡ δυνάμεως, τῶν ὁποίων ἡ ὑπαρξὶς μᾶς ἀποκαλύπτεται μόνον ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων, τὰ ὅποια ταῖς ἀποδίδομεν, δέον νὰ κατατάξωμεν ὅχι μόνον τὴν ἀνθρώπινον καὶ ζωικὴν ψυχὴν, ἀλλ' ἐπίσης καὶ τὰς δυνάμεις ἡλείνας, τὰς ὁποίας συνήθως ὀνομάζομεν τυφλὰς δυνάμεις τῆς φύσεως καὶ αἱ ὁποιαὶ εἶνε διακεχυμέναι πανταχοῦ ὅχι μόνον ἐν τῷ ζῳῳ καὶ τῷ φυτῷ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ λίθῳ καὶ ἐν τῷ ὕδατι, καὶ ἐν τῷ πυρὶ καὶ ἐν ὅλαις ταῖς πρωτογενέσιν οὐσίαις.

« Ἀλλ' αἱ ἀνώτεροι καὶ τελειότεραι τῶν δυνάμεων τούτων καὶ οὐσίαν τελευτῶσι ἐν τῷ ἀνθρώπινῳ πνεύματι ; Ὡς ἂν οὕτως εἶχεν, ἡ οὐτολογικὴ κλίμαξ πόσον ἐλίγην θὰ εἶχεν ἔκτασιν ! Ὅταν τὸ πᾶν ἐν τῷ κόσμῳ φέρῃ τὴν σφραγίδα τοῦ ἀπειροῦ, τίς δύναται νὰ πιστεύῃ, ὅτι ὁ κύκλος τῶν ἀνωτέρων δυνάμεων ὁ ἀτελείτερος μόνον ἐκ τῶν φυσικῶν τυφλῶν δυνάμεων, τῶν ζωικῶν δυνάμεων, τῆς ψυχῆς τῶν ζώων καὶ τοῦ ἀνθρώπινου πνεύματος ;

« Ὅχι· διεισδύουσα εἰς τὴν ἀνυπολόγητον ἀπόστασιν, ἡ ὁποία χωρίζει τὸ πνεῦμά μου ἀπὸ τῆς Θεότητος, θέλω νὰ πιστεύω εἰς τὴν ὑπαρξίν πολυπληθῶν οὐσίαν καὶ δυνάμεων ἀνωτέρας φύσεως, πνευμάτων· πεποικισμένων μὲ περισσώτερον πνευματικὸν φῶς, μὲ περισσώτερον ἀγαθότητα, μὲ περισσώτερον εὐστάθειαν ἀπὸ τῆς ἰδικῆς μᾶς, ἥτοι ἀγγέλων, ὅπως τὰ ὀνομάζομεν ἐν τῇ συνθεί γλώσσῃ.

« Αἱ ἀνώτεροι αὗται οὐσίαι ἔχουν ἴσως, ἡ μᾶλλον πιθανῶς, τήσιν στενὴν συγγένειαν μετὰ τοῦ ἀνθρώπινου πνεύ-

ματος, ὅπως αὐτὸ μετὰ τῆς ἰδιαζούσης ψυχῆς τοῦ ζώου, ὅπως αὐτὴ μετὰ τῆς συναφούς τῇ ὕλῃ ζωικῆς δυνάμεως καὶ ὅπως αὕτη μετὰ τῶν ἀδρανῶν καὶ τυφλῶν δυνάμεων τῆς φύσεως. Ἐν πάσῃ δὲ περιπτώσει εἶνε ἐκτός πάσης ἐμφυβολίας, ὅτι τὰ πνεύματα ταῦτα, ἔχοντα τὴν αὐτὴν πνευματικὴν οὐσίαν, τὴν ὁποίαν ἔχομεν καὶ ἡμεῖς, εἶνε τοσοῦτον ἀνώτερα ἡμῶν ὡς πρὸς τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἱκανότητα τῆς ἐνεργείας των, ὅσοι ἀνώτεροι εἶνε ὁ ἀνθρώπος ὡς πρὸς τὰ ζῶα, καὶ ὅσοι ταῦτα εἶνε ἀνώτερα τῶν φυτῶν, καὶ τὰ ρυτὰ ἀνώτερα τῶν ὀρυκτῶν.

« Ἀς μοι ἐπιτραπῇ δὲ νὰ σκεφθῶ ὀλίγον τι βαθύτερον περὶ τῶν ἀνωτέρων τούτων πνευματικῶν ὑπάρξεων, αἱ ὁποιαὶ εἶνε πλησιέστεραι πρὸς ἡμᾶς ἐν τῇ οὐτολογικῇ δημιουργικῇ κλίμακί. Τὰ πνεύματα ταῦτα δέον νὰ ᾔνε ἱκανὰ νὰ διεισδύουν μᾶλλον εἰς τὰ μυστήρια τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ ἡμεῖς οἱ θνητοί, οἱ ὅποιοι εἴμεθα πεποικισμένοι μὲ τὴν ἱκανότητα τοῦ νὰ καταλαμβάνομεν καὶ νὰ περιγράφωμεν μόνον τὰ ἐπίγεια πράγματα, ἀγνωρίζομεν ἀπολύτως τὴν οὐσίαν τῆς πνευματικῆς φύσεως· ἐπίσης, εἶνε πιθανόν, ὅτι τὰ ἀνώτερα πνεύματα δὲν εἶνε ζῶα, ἡ μᾶλλον εἶνε μεμνημένα εἰς τοὺς νόμους, τοὺς διέποντας τὸν πνευματικὸν κόσμον. Τὰ μυστήρια τῶν στοιχείων σωματίων εἶνε ἀποκαλυμμένα ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν των, ὅπως εἶνε ἀποκαλυμμένα εἰς ἡμᾶς ὁ καλὺς τοῦ ἀθανάτου μετὰ τῆς στεφάνης καὶ τῶν πετάλων του. Ἡμεῖς βλέπομεν μόνον τὰ ἐξωτερικόν, τὸ σχῆμα καὶ τὰς σχέσεις τῶν πραγμάτων, τὰ ὅποια γινώσκουμεν ἐκ τῆς ἐξωτερικῆς τῶν φύσεως, ἐνῶ τὰ μᾶλλον ἀνώτερα πνεύματα, ἔνεκα τῶν τελειότερων πνευματικῶν δυνάμεων των, περὶ τῶν ὁποίων ἐκίσης οὐδεμίαν ἀκριβῆ ἰδέαν δυνάμεθα νὰ σχηματίσωμεν, βλέπουν καὶ κατανοοῦν τὴν οὐσιαστικὴν φύσιν καὶ τὴν ἐσωτερικὴν τῶν πραγμάτων σύστασιν.

« Ἀλλὰ ποῦ τοιμὲν νὰ διεισδύσῃ ἡ αὐθάδεια τῆς ἐρέωνος τῆς σκέψεώς μου ; αὕτη προσπαθεῖ νὰ ὑπερπηδήσῃ τὰ ὅρια τῆς ὁρισμένης σφίρας τῆς ἐνεργείας τῆς καὶ νὰ εἰσέλθῃ, ὡς ἱεροσύλος, εἰς τὰ ἄδυτα τῶν δυνάμεων καὶ τῶν ἀνωτέρων πνευμάτων. Στήθι ! Περιμένα τὴν ὥραν, τὴν ὁποίαν ὁ δημιουργὸς σου σοὶ ὠρισε, τὴν ὥραν, κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ Ὑψίστον πνεῦμα, τὸ ὅποιον ἐμψυχώνει τὰ σῶμα πάντα, ὁ Πατὴρ τοῦ κόσμου, θὰ σὲ προσκαλέσῃ καὶ θὰ σοὶ δώσῃ ἴσως κατάλληλον θέσιν μετὰ τῶν ὄντων τῶν μᾶλλον πραγματοποιῶν.

« Ὁ Κύριε, εἶνε τοῦτο δυνατόν ; Ὅτι γίνω ἄρα γε ἐξία τοιαύτης ὑψηλῆς εὐνοίας ; Αἱ πνευματικαὶ μοι δυνάμεις ἀνεπτύχθησαν ἱκανῶς ; Τὸ πνεῦμά μου ἐπαύσε νὰ ὑπακούῃ εἰς τὰς γήινους ἐπιθυμίας καὶ νὰ ἀκολουθῇ τοῖς κτηνώδεσιν ἐνστικτοῖς τοῦ σώματος ; Ἐπαύσε νὰ παραδίδεται εἰς τὴν ἡδυπάθειαν, εἰς τὰς σφοδρὰς ἐπιθυμίας, εἰς τὴν ὀργήν, εἰς τὴν ἀγάπην τῆς ἐκδικήσεως, εἰς τὸ μίσος, εἰς τὴν πρὸς τὸν πλησίον του θυμῆναι ; Τὸ πνεῦμά μου, εἶνε ἐλεύθερον καὶ ἐνεργεῖ συμφῶνως πρὸς τοὺς ἰδιόζωντας αὐτῷ νόμους, δηλαδὴ συμφῶνως πρὸς τοὺς νόμους τοῦ Θεοῦ ; Ζῆθ δὲ νὰ ἐκπληρῶνῃ μᾶλλον τὸ κα-

θῆκόν του, παρά διὰ τὰ ἀπολαύβαν τὰ ὕλη ἀγαθὰ ; Ἐμπορεῖται πάντοτε ὑπὸ τῆς πρὸς τὸν πλησίον του ἀγάπης καὶ ἐκ τῆς κακίας τῆς ἀντιπαθείας ;

Ὁ Πάτερ, ὁ Κύριε Θεέ, μετὰ πόσης ὀρίμης τὸ πνεῦμα μου ἀναταίει πρὸς Σέ ! Πόσον βραδύνει νὰ φθάσῃ ἡ στιγμὴ, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ποιήσῃται ἐκποδὼν τὴν ἀτέλειαν, καὶ θὰ πλησιάσῃ τὴν τελειότητα ἂν ἡδυνάμην νὰ κερδίσω τὴν κατὰ τῆς ἀμαρτίας νύκην πόσον προθύμως θ' ἀπέθνησκον !

Νὺν ἀποθάνω ! Ἀλλὰ τί εἶνε ὁ θάνατος διὰ τὸ πνεῦμα ; Οὐδὲν τι ἄλλο εἶνε παρὰ ἡ ἐγκατάλειψις τοῦ γήινου περικαλύμματος, τοῦ σώματος, καὶ ὁ χωρισμὸς αὐτοῦ ἀπὸ τῆς οὐρανίου ἀδελφῆς του, τῆς ψυχῆς· αὕτη μάλιστα ἀποχωρεῖ ἀπὸ τοῦ ἐρραρμένου σκεύους τῆς, τοῦ σώματος, καὶ ἀπομακρύνεται ἀπὸ τῆς ζωικῆς ὑπάρξεως.

Ὁ θάνατος δὲν μεταδίδεται ἀπὸ τοῦ πνεύματος εἰς τὸ θνητὸν σῶμα, διότι τὸ πνεῦμα εἶνε ἡ ζωὴ. Ὁ θάνατος πρέσβηται ἐκ τινος σφοδρᾶς διαταραχῆς, συμβαίνουσας ἐν τῷ φορέῳ τοῦ πνεύματος, τῷ σώματι, ἢ ἐξ τῆς παύσεως τῆς κυκλοφορίας τῆς ἐνεργείας τῶν φυσικῶν δυνάμεων ἐντὸς τοῦ ὄργανισμοῦ συμφώνως πρὸς τοὺς θείους νόμους. Τότε αὐταὶ ἐγκαταλείπουν τὸ σῶμα, τὸ ὁποῖον, οὕτως, ἀπόλλυται τὸ φῶς, τὴν θερμότητα, τὴν κίνησιν καὶ τὴν ἐνέργειαν· καὶ ἐπειδὴ αἱ φυσικαὶ δυνάμεις εἶνε, οὕτως εἰπεῖν, τὸ εἶλαιον, τὸ ὁποῖον διατρεῖ τὸ φῶς τοῦ λυχνίου τῆς ζωῆς, ὅταν αὐταὶ ἐκλείψουν, καὶ ἡ ζωὴ σβέννυται καὶ τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα ἀπελευθερώνεται καὶ γίνεται ὄμιον δι' ἄλλον ζῶν.

Ὁ Θεέ μου ! Ὁ δυνάστη ἀραγε νὰ ἔχω τὸ δικαίωμα, ὅταν ἐπιστῇ ἡ ἐπίσημος στιγμὴ τῆς ἐκ τοῦ κόσμου τοῦτου ἀποδημίας μου, ν' ἀνακράξω μετὰ παραφροῦ χαρᾶς ; Εἶμαι πνεῦμα ὄμιον διὰ καλῆτεραν ζῶν. Δέχθητέ με μεταξὺ ὑμῶν, ὅντα ἀνώτερα, ἀδελφοί μου, οἱ ὁποῖοι κατέχετε τάξιν ἀνώτεραν ἐν τῇ ὀντολογικῇ δημιουργικῇ κλίμακι ! Εἶμαι ἀδελφὴ σας, διότι εἶμαι ἀθάνατος ; » (Βασιλισσα Βικτωρία. Σκέψεις περὶ τοῦ Θανάτου).

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ. Ν. Κ. Μάκαρος.

Παραρτήματα. Ἐν τῇ ὑπ' ἀριθμὸν 258 φύλλῳ διορθωτέα : Σελ. 1649 στήλ. 2 στιχ. 46 περὶ τῶν πιστευόντων, ἀντὶ πιστευόντων καὶ στιχ. 10 προφανῶς ἔκκεινον εἰς τὸν ὁποῖον, ἀντὶ εἰς αὐτὸν εἰς τὸν ὁποῖον. — Σελ. 1647 στήλ. 1, στιχ. 5 ἔχουσιν ὡς σημαίαν των, ἀντὶ σημειᾶ των.

Η ΑΙΣΙΑ ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΣΠΟΓΓΑΛΙΕΥΤΙΚΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΜΕΣΟΓΕΙΟΥ

Θεῖα συνάρεσι, πλησιάζομεν πρὸς τὴν αἰσίαν λύσιν τοῦ πολυβυλῆτου καὶ περιπετειώδους σπογγαλιευτικοῦ ζητή-

ματος τῆς Μεσογείου, τοῦ τόσο συνταράσσοντος ἀπὸ 36 ἡδὴ ἐτῶν τοὺς δεινοπαθόντας σπογγαλίους ἀπὸ Τύνιδος μέχρι Συρίας μετὰ πληθυσμὸν ἀνωτέρου τῶν 100,000 ψυχῶν καὶ τόσον ἐνδιαφέροντος ὅλος τὰς σπογγοπαραγωγὰς χώρας τῆς Μεσογείου μετὰ πληθυσμὸν πολλῶν ἐκαταμμυρίων. Ὅθεν ἀρμόζει νὰ ἐπισκοπήσωμεν τοῦ σπουδαίου τούτου ζητήματος, ἐκ τῆς αἰσίας λύσεως τοῦ ὁποῦ ἐξαργατᾶται ἡ σωτηρία καὶ εὐμερία τόσοις μυριάδων ἀνθρώπων ὑπάρξεων.

Οἱ σπογγαλίαις ἔχον ἐν εὐμερίᾳ καὶ εὐτυχίᾳ, ἐφ' ὅσον ἤλειπον σπόγγους διὰ τῶν τριῶν πατροπαράδοτων, ὑγιεινῶς καὶ οικονομικῶς ἀμείπτων τρόπων, δηλαδὴ διὰ τῆς γυμνῆς τῷ σώματι καταδύσεως, διὰ τοῦ κάμακος καὶ διὰ τῆς γαγγάδας· ἐξ ὧν δὲ τῇ 1866 σχεδὸν συγχρόνως ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐν Τουρκίᾳ εἰς τὴν σπογγαλιεῖαν εἰσέχθησαν τὰ ἀπαίσια σκαφάνδρα, ἀθρόα ἐνέσκηψαν τὰ κακὰ εἰς τοὺς πρὶν τόσοις εὐτυχεῖς σπογγαλιευτικοὺς πληθυσμούς, δηλαδὴ θάνατοι πρόωροι καὶ αἰφνίδιοι καὶ χρόνιοι ἀσθενεῖαι τῶν νεανίων καὶ ἀνδρῶν, χῆραι καὶ ὀρφανὰ ἄνευ πόρων μετὰ χερίστων συνεπειῶν καὶ διὰ τὴν πρὶν τόσοις αὐστηρὰν ἠθικὴν, κόραι ἀγαυαὶ ἐνεκα λιψανδρείας, πρὶν κατὰστασις ἀνηκουστός, ἐλλείψεις τοῦ ἐπιούσιου ἄρτου διὰ πλειστοῦς ἐνεκα τῆς ὁλονὴν προχωρούσης ἐξολοθρεύσεως τῶν σπόγγων διὰ τῶν σκαφάνδρων, ἐπαιτεῖα καὶ μεταναστεύσεις, ἰδίως εἰς Ῥωσίαν καὶ Ἀμερικὴν, συνελόντι δ' εἰπεῖν, κοινωνικὴ ἀποσύρσις ὑπὸ μορφὴν εἰδεχθεατῆτην, ἐνώπιον τῆς ὁποίας ὡρεῖται ὁ εἰς τὸν ἀρχαῖον Μινώταυρον προσφερόμενος αἰματηρὸς φόρος, ὁ ὑπὸ τοῦ Ἀττικοῦ ἥρωος καταλυθεῖς.

Κατὰ τὸ 1892 ἐγκαταστάς ἐν Καλύμνῳ, κέντρῳ σπογγαλιείας καὶ σπογγεμπορίου ἐκ τῶν σημαντικωτέρων, ταχέως παρετήρησα τὴν ἐν τῇ σπογγαλιεῖᾳ φυσικὴν κατάχρησιν τῶν ἀνθρωποκτόνων καὶ σπογγορρόων σκαφάνδρων καὶ τὰς λίαν ἀξιοθρηνήτους συνεπείας αὐτῆς καὶ, βαθέως συγκινηθεὶς ἐκ τοῦ μεγέθους τῆς δυστυχίας, ἀπεράσιμα νὰ συντελέσω κατὰ δύναμιν εἰς τὴν θεραπείαν τοῦ δεινοῦ κακοῦ. Ἐκτοτε ἐν τῷ τύπῳ τῶν σπογγοπαραγωγῶν χωρῶν πλείστα ἄρθρα καὶ τέσσαρας πραγματείας περὶ τοῦ σπογγαλιευτικοῦ ζητήματος δημοσιεύσας, ἀπεφάσιμα τῷ 1896 νὰ ἀποταθῶ πρὸς τοὺς Ἀνακτας καὶ Ἡγεμόνας, Κυβερνήτας καὶ Νομοθέτας, πρὸς τὸν τύπον καὶ τὴν κοινωνίαν ἐκείνης τῶν σπογγοπαραγωγῶν χωρῶν τῆς Μεσογείου, εἰτα δὲ καὶ πρὸς Διεθνή Συνέδρια καὶ ἄλλα σπουδαῖα Σωματεῖα μετὰ τῆς διαπύρου περὶ παύσεως τῶν σκαφάνδρων ἱκεσίας. Καὶ ὁ τῆς θείας δυνάμεως, τῆς ἐν ἀσθενείᾳ τελειούμενης, ὡ τῆς ζωπύρου ἀληθείας τῶν ῥημάτων τοῦ Ὑψίστου, τοῦ διὰ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου (κα', 22) λέγοντος ἡμῖν : « Πάντα ὅσα θὴ αἰτήσῃτε ἐν τῇ προσευχῇ πιστεύοντες, λήψετε », ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν ἐισηκούσθησαν αἱ ὑπὲρ τῶν δεινοπαθόντων σπογγαλιῶν διάπυροι ἱκεσίαι μου ἐν Σάμῳ, Κρήτῃ, Κύπρῳ, Τύνιδι, Αἰγύπτῳ, καὶ ἐν τῇ Ὁθωμανικῇ Αὐτοκρατορίᾳ, ἀξιώθεις δὲ λίαν παρηγόρων περὶ τούτου ἐπι-

σῶν διαβεβαίωσεων ἐν Ἰταλίᾳ. ἤδη ἐπικαλοῦμαι τὴν εὐσπλαγγίαν τῆς Ἑλλάδος ὑπὲρ τῶν δεκτικόμενων καὶ ἄλλως δεινοπαθόντων τέκνων αὐτῆς σπογγαλιῶν.

Κατὰ τὸν παρελθόντα Φεβρουάριον συνεκροτήθη ἐν Πετρούπολει ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Αὐτοκρατορικῆς Ὑψηλότητος τοῦ Μεγάλου Δουκῆς Σεργίου Ἀλεξάνδρου-βιτς τὸ Γ'. Διεθνὲς Συνέδριον Ἀλιείας καὶ Ἰχθυοτροφίας, εἰς ὅπερ παρέστησαν πλείστοι διάσημοι ἄνδρες καὶ διὰ καὶ ἐπίσημοι ἀντιπρόσωποι τῶν πλείστων χωρῶν τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου. Εἰς τὸ λίαν σπουδαῖον Συνέδριον τοῦτο, οὕτως εἶχον ἐγγραφεῖ μέλος, ἐστειλὰ ἐκ Καίρου διάπυρον ὑπὲρ τῶν δεινοπαθόντων σπογγαλιῶν ἐκκλησίαν, ἥτις ἡξιώθη λίαν εὐγενεὶς δεξιόσους, ἀνεγράφη δὲ μεταξὺ τῶν τοῦ Συνεδρίου εὐχῶν καὶ ἡ ἐξῆς : « Βόλῃς ἔργον εἶνε αἱ ἐνδιαφερόμεναι Κυβερνήσεις νὰ μελετήσωσι δι' ἰδιαιτέρας ἐπιτροπῆς τὴν εἰς τὴν σπογγαλιεῖαν καὶ εἰς τοὺς σπογγαλίους βλαβερὰν ἐπιρροὴν τῶν σκαφάνδρων ». Ἡ εὐχὴ αὕτη βεβαίως ἀποτείνεται μόνον πρὸς τὰς Κυβερνήσεις ἐκείνων τῶν σπογγαλιευτικῶν χωρῶν τῆς Μεσογείου, αἵτινες δὲν ἔδωκαν εἰς τὸν σωτήριον νόμον τῆς παύσεως τῶν σκαφάνδρων, ὡς ἡ Ἰταλία καὶ ἡ Ἑλλάς, ἢ κατήργησαν τὸν ἤδη θεσπισθέντα, ὡς ἡ Σαμία, ἢ δίδουν μετὰ τὴν παύσιν τῶν σκαφάνδρων μακρὰν προθεσμίαν τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου, ὡς ἡ Τύνις.

Μετ' ὁμοίας ὑπὲρ τῶν δεινοπαθόντων σπογγαλιῶν ἐκλήσεις ἀπεστάθη εἰς τὸ κατὰ τὸν παρελθόντα Ἰούνιον ἐν Κοπεγχάγῃ συγκροτηθὲν Διεθνὲς Ναυτικὸν Συνέδριον καὶ εἰς τὸν Πρόεδρον τῆς Ἀκαδημίας τῶν Πολιτικῶν καὶ Ἡθικῶν Ἐπιστημῶν τοῦ ἐν Παρισίῳ Γαλλικοῦ Ἰνστιτούτου Κύριον Ἀλβέρτον Σορέλ, ὅστις εὐχεστέθη νὰ παρουσιάσῃ τὴν ἐκκλησίαν μου ἡτοὺς μέλεσι τῆς Ἀκαδημίας τῆς 25 παρελθόντος Ὀκτωβρίου. Ἐσχον δὲ καὶ τὴν τιμὴν νὰ ὑποβάλω κατὰ τὸν παρελθόντα Ἰανουάριον ἡτοιολογημένην αἴτησιν περὶ παύσεως τῶν σκαφάνδρων τῇ Α. Μεγαλειότητι τῷ Βασιλεῖ τῶν Ἑλλήνων, ἐσχάτως δὲ ἄλλην ἡτοιολογημένην αἴτησιν περὶ τούτου τῇ Αὐτοῦ Μεγαλειότητι τῷ Βασιλεῖ, τῇ Αὐτῆς Μεγαλειότητι τῇ Βασιλισσῇ, τῇ Αὐτοῦ Ἐξοχότητι τῷ Πρωθυπουργῷ καὶ τῇ Α. Ἐξοχότητι τῷ ἐν τῶν Ναυτικῶν Ὑπουργῷ τῆς Ἑλλάδος (!). Ἐνεγράφη δὲ καὶ μέλος τοῦ Ζ'. Διεθνέως Συνεδρίου Γεωργίας μετὰ τμήματος Ἀλιείας, μέλλοντος νὰ συγκροτηθῇ ἐν Ρώμῃ κατὰ τὸν προσεχῆ Μάιον, ἵνα ἐπικαλεσθῇ ὑπὲρ τῶν δεινοπαθόντων σπογγαλιῶν τῆς Μεσογείου τὴν παρωτισμένην καὶ κραταίαν ἡρωστανίαν αὐτοῦ.

Ἀλλ' οὐδὲ ὁ Νέος Κόσμος ἐμμενεν ἀπαθὴς πρὸς τὴν δυστυχίαν τῶν σπογγαλιῶν τῆς Μεσογείου, ὡς ἀπαδει-

(1) Ἐφερόμεθα δὲ καὶ λόγους περὶ τοῦ σπογγαλιευτικοῦ ζητήματος γαλλιστὶ ἔμειν ἐν τῇ ἐν Καίρῳ Κεθδικῇ Γεωγραφικῇ Ἐταιρίᾳ τῇ 1 παρελθόντος Φεβρουαρίου, ἡλληνιστὶ δὲ κατὰ τὰ ἐν Κρανίδι καὶ Ἐρμιόνη κατὰ τῶν σκαφάνδρων συλλαλητήρια τῇ 1 καὶ τῇ 2 λέγοντος Δεκεμβρίου.

κνύει ἐπίσημος ἐκθεσις τοῦ ἐν Βρυτυτῷ Προξένου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς Κυρίου G. Bis Randall, δημοσιευθεῖσα ἐν τῷ ἐν Βασιγκτόνι ἐπισήμῳ ὄργανῳ τῶν προξενικῶν ἐκθέσεων (Advance Sheets of Consular Reports) τῇ 12 παρελθόντος, ἐν ἣ ὁ διάσημος ἄνθρωπος εὐχεστέθη νὰ ποιήσῃται μνητεῖον καὶ τῶν ὑπὲρ τῶν δεινοπαθόντων σπογγαλιῶν ἀσθενῶν προσπάθειών μου Αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι τῆς Ἀμερικῆς πρὸ τέσσαρακοστῆς διεξήγαγον αἰματηρὸν ἐμφύλιον πόλεμον ὑπὲρ ἀπελευθερώσεως τῶν ἐξ Ἀφρικῆς μαύρων δούλων μόνον ἀπὸ τῆς καταστάσεως τῆς δουλείας· παρὰ τῆς Ἑλλάδος νῦν δὲν προσδοκᾶται ὁμοία θυσία, ἀλλὰ πράξις ἀπλουστάτη, οὐχ ἥτιον τιμῶσα αὐτὴν τὰ μάλα καὶ μέλ-λουσα νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ἐπὶ 36 ἐτη, ὡς μὴ ὤρεϊται, ἀτιμωρητὶ ἐκασκουμένην φρικτὴν κατάχρησιν, δηλαδὴ ἡ ἐπιψήφισις τοῦ σωτηρίου νόμου τῆς παύσεως τῶν σκαφάνδρων, μέλλοντος νὰ ἀπελευθερώσῃ ἱκανὸν ἀριθμὸν τέκνων αὐτῆς ἀπὸ τοῦ συγχρόνου Μινώταυρου, τοῦ πολὺ φροδωτέρου καὶ εἰδεχθετέρου τοῦ ἀρχαίου.

Ὅθεν δέον νὰ πιστεύσωμεν ἀκραδάντως, ὅτι λίαν προσεχῶς θὰ θεσπισθῇ καὶ ἐν Ἑλλάδι ὁ σωτήριος νόμος τῆς παύσεως τῶν σκαφάνδρων, οὗ ἡ βεβαία προσδοκία ἤδη ἀνακουφίζει πάντας ἡμᾶς, πρὸς ἀπερίγραπτον χαρὰν ἐμοῦ καὶ ὅλων τῶν σπογγαλιευτικῶν πληθυσμῶν τῆς Μεσογείου ἀπὸ Τύνιδος μέχρι Συρίας καὶ πρὸς δικαίαν ἱκανοποίησιν τῶν εὐλόγων προσδοκῶν τῶν φιλανθρώπων καὶ οἰκονομολόγων τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου. Τότε δὲ, τότε θὰ ἔχωμεν τὴν αἰσίαν λύσιν τοῦ πολυβυλῆτου καὶ περιπετειώδους σπογγαλιευτικοῦ ζητήματος τῆς Μεσογείου μετὰ 36 ἐτῶν προσδοκίαν. Γένοιτο !

Κ. Φλέγγελ.

† ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ

Ἐν τῇ ὥρᾳ πόλει τοῦ Αἰγίου ἀπεβίωσε πρὸ τινος χρόνου ταμνὸς καὶ ἐνάρετος κληρικὸς, ὁ Ἱερώνυμος Οἰκονόμος ἐκ τῆς Μεγαλωνύμου Μονῆς τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου. Νεαρός, ἀλλὰ ζῶν τῷ πνεύματι, ἐστῆλθεν ἐν τῇ Μονῇ ὑπὸ πεπειραμένον Γέροντα, παρ' οὗ ἔλαβε τὰ πρῶτα σπέρματα τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς ἀρετῆς, τὰ ὁποῖα τασούτον κατόπιν ἐκαλλιέργησε. Διήκουσε τὰς Γυμνασιακὰς σπουδὰς καὶ ἐτελειοποιήθη ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Ἑθνικοῦ Πανεπιστημίου. Ἀλλ' ὁ Ἱερώνυμος Οἰκονόμος δὲν ἦτο ἐκ τῶν κληρικῶν ἐκείνων, αἵτινες ἀμεριμνομερίμως διέχονται τὸν βίον των. Ἐμελέτα νυχθήμερον καὶ κατέγινετο ἐν τῇ Ἱερᾷ Θεολογίᾳ καὶ εὐργάζετο πολλὰ ὥς εἰς ὡς ἐπλοῦς διδασκαλός, εἰς ὡς διευθυντὴς Ἱεραικῆς Σχολῆς, εἰς ὡς ἱεροκήρυξ. Ἐν ταῖς διαφόροις ταύταις θέσεσι διέπρεψε καὶ εὐδοκίμησεν ὁ Ἱερώνυμος Οἰκονόμος, διότι εἶχε καὶ βίον καθάρων, καὶ ἐδεικνυεν ἑαυτὸν παρὰ δαίγμα σιμνότητος καὶ ταπεινότητος. Ἡ πίστις τοῦ δοιδίμου ἀνδρὸς εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ τὴν ἀλή-

Θεϊαν τῆς Ὁρθοδοξίας ἦτο θερμή, θερμότητα καὶ δὴ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας ἰθυσίαζε τὰ πάντα. Πόσον ἐλπιετο διὰ τὴν οὐχὶ εὐάρεστον κατὰστασιν τῆς Ἐκκλησίας; Πόσον ἐθλίβετο διὰ τὴν κατὰπτωσιν τῶν ἠθικῶν χαρακτήρων ἐν τῇ Ἐθνεί; Πόσον συνεκινεῖτο διὰ τὴν μὴ ἐνεργὸν δράσιν τῶν νεωτέρων κληρικῶν; Ἐντεῦθεν ὁ ἱερώνυμος Οἰκονόμου ἐφαίνετο πως θυμῶδες καὶ αὐστηρὸς κριτὴς προσώπων τε καὶ πραγμάτων. Ἦτο ταμείον γνώσεων, καὶ ἡ συνομιλία τοῦ εὐφρόνους λίαν καὶ δὴ καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς ψυχροὺς καὶ ἀπίστους, οὗ πολυλάκεις πικρῶς ἐσθλῆτευσεν. Δὲν ἠδύνατο νὰ ἐμιλῇ ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ ἀμείνωνος κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς του ἔνεκα τοῦ βαθύς γήρατος. Αἰέποτε ὅμως ἦτο διδακτικὸς ἐν ταῖς συνομιλίαις, καὶ κίχλος εὐσεβῶν τοῦ Αἰγίου περιστολιζέον αὐτὸν ἐν μικρῇ τινι κατὰστασιν, ἐνθα ἤρεμα, ἀλλὰ καὶ ἔστιν ὅτε μετὰ φαινομενικῆς ὀργῆς ἀνέπτυσσε ποικίλας διδασκαλίας θρησκευτικὰς, ἱστορικὰς, φιλοσοφικὰς καὶ ἄλλας. Ἐν βαθύτατῳ γήρῳ εὐρισκόμενος, διότι ἔφερεν ἐκτὼ δεκάδας ἐτῶν ἐπὶ τῆς βίχῃς του, ἐδημιούρει διατριβὰς καὶ ἐξέδιδε θρησκευτικὰ φυλλάδια, ἐν οἷς διαλάμπει ἡ πίστις καὶ ὁ ζήλος ὑπὲρ τῆς στρατευμένης Ἐκκλησίας.

ἔχον γνωρίαν τὸν αἰοδιμον ἱερώνυμον πρὸ τινων ἐτῶν, καὶ ἐξετίμησα αὐτὸν καὶ δι' ἄλλα, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ζήλον, ἵνα μὴ εἴπω φανατισμόν, ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τὸ ἄτυρον καὶ ταπεινὸν τοῦ χαρακτήρος του καὶ τὴν πολυμάθειαν. Ἠδύνατο βεβαίως νὰ καταλάβῃ θέσεις ὑψηλότερας, ἀλλὰ δὲν τὰς ἐπεζήτη, ὡς πράττουσιν ἄλλοι, καὶ δὲν ἐχάρητο εἰς οὐδένα. Κανώτεροι αὐτοῦ κατὰ παρασάγγας ὅλας κατέλθον τὰς θέσεις.

Ὁ θάνατος τοῦ ἱερώνυμου Οἰκονόμου ἦτο ἐν ὁδῷ λόγῳ σωματικῆς ἀσθενείας, ἀλλ' ἐν πλήρει πίστει καὶ ἀγάπῃ πρὸς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, παρ' οὗ θὰ λάβῃ τὸν αἰώνιον τῆς δικαιοσύνης στέφανον.

Φέρον ἐκτιμήσεως ἐκπληρῶν, μετέβην εἰς Αἶγιον καὶ κατὰ τὸ σεμνὸν αὐτοῦ μνημόσυον εἶπον ὅλγας λέξεις. Φέρον ἐκτιμήσεως καὶ σεβασμοῦ ἐκπληρῶν χαράσσω τὰς γραμμὰς ταύτας ἐν τῇ «Ἀναπλάσει» ἥς τὰς στήλας ἐκόσμησε διὰ πολυμάθων αὐτοῦ διατριβῶν. Εἶθε ἡ ἀκαταπόνητος δράσις τοῦ θαλεροῦ γέροντος κεντήσῃ τὴν φιλοτιμίαν ἡμῶν τῶν νεωτέρων κληρικῶν.

Ἐν Πάτραις.

Ἀρχμ. Πολύκαρπος Ι. Συνοδινός
Ἱεροκήρυξ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Τὸ «Βιβλιοπωλεῖον τῆς Ἀναπλάσεως» ἔχον ἴδιον τυπογραφεῖον, τὸ ὅποιον ἐκπαιδεύθη κατ' αὐτὰς διὰ καινουργῶν στοιχείων, γραμμῶν, ποικιλιμάτων, κλπ. ἀναλαμβάνει τὴν ἐκτύπωσιν συγγραμμάτων καὶ οἰασθῆποτε ἄλλης τυπογραφικῆς ἐργασίας εἰς τιμὰς συγκρατητάς.

Πᾶσα αἰτήσις θέαν ν' ἀπευθύνεται πρὸς τοὺς κ. κ. Θ. Παλληκαράκη καὶ Γ. Ἰωαννίδην
Βιβλιοπωλεῖον Ἀναπλάσεως δδὸς Ἀδριανῶ 64
Ἀθῖνας.

ΔΩΡΑ ΔΙΑ ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ

Καταλληλότερον καὶ Χριστιανικώτερον δῶρον διὰ τὸ νέον ἔτος ἀποτελεῖ ὁ πρῶτος Τόμος τῶν Ὀμιλιῶν τοῦ κ. Μιχ. Ι. Γαλανοῦ εἰς τὰς Εὐαγγελικὰς περικοπὰς τῶν ἐπιστημοτέρων ἑορτῶν καὶ τὴν μνήμην τῶν κατ' αὐτὰς πανηγυριζομένων ἁγίων. Ἐν τῷ Τόμῳ τούτῳ ἐμπεριέχονται ὁμιλίαι: 1ον) Ὀμιλία εἰς τὴν Εὐαγγελικὴν περικοπὴν τῆς 1ης Ἰανουαρίου· 2ον) Ὀμιλία εἰς τὴν ἑορτὴν Βασιλείου τοῦ Μεγάλου· 3ον) Ὀμιλία εἰς τὰ Ἅγια Θεοφάνεια· 4ον) Ὀμιλία εἰς τὴν Συναξιν τοῦ Προδρόμου καὶ Βαπτ. Ἰωάννου· 5ον) Ὀμιλία εἰς τὴν Εὐαγγ. περικοπὴν τῆς ἑορτῆς Ἀντωνίου τοῦ Μεγάλου· 6ον) Ὀμιλία εἰς τὴν Μνήμην Ἀντωνίου τοῦ Μεγάλου· 7ον) Ὀμιλία εἰς τὴν Εὐαγγελικὴν περικοπὴν τῆς ἑορτῆς Ἀθανασίου τοῦ Μεγάλου· 8ον) Ὀμιλία εἰς τὴν Μνήμην Ἀθανασίου τοῦ Μεγάλου· 9ον) Ὀμιλία εἰς τοὺς Τρεῖς Ἱεράρχας· 10ον) Ὀμιλία εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς Ὑπαπαντῆς· 11ον) Ὀμιλία εἰς τὴν Εὐαγγ. περικοπὴν καὶ τὴν μνήμην Θεοδώρου τοῦ στρατηλάτου· 12ον) Ὀμιλία εἰς τὴν Εὐαγγ. περικοπὴν τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἀγ. Καραλάμπους καὶ εἰς τὸ μαρτύριον αὐτοῦ· 13ον) Ὀμιλία εἰς τὴν Εὐαγγ. περικοπὴν καὶ τὴν ἑορτὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ· 14ον) Ὀμιλία εἰς τὴν Μνήμην τοῦ Ἀγ. Μεγαλ. Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου· 15ον) Ὀμιλία εἰς τὴν Εὐαγγ. περικοπὴν τῆς Ἀγ. Μεγαλομ. Εἰρήνης· 16ον) Ὀμιλία εἰς τὴν Μνήμην τῆς Ἀγ. Μεγαλομ. Εἰρήνης· 17ον) Ὀμιλία εἰς τὴν Εὐαγγ. περικοπὴν τῆς ἑορτῆς Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου· 18ον) Ὀμιλία εἰς τὴν μνήμην τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου· 19ον) Ὀμιλία εἰς τὴν Εὐαγγ. περικοπὴν τῆς ἑορτῆς τῶν ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης· 20ον) Ὀμιλία εἰς τὴν μνήμην τῶν Ἀγ. Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης· 21ον) Ὀμιλία εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς Ἀναλήψεως· 22ον) Ὀμιλία εἰς τὸ Πενθθλιον Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου· 23ον) Ὀμιλία εἰς τὴν μνήμην τῶν ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου· 24ον) Ὀμιλία εἰς τὴν μνήμην τῶν ἁγ. Ἀποστόλων τῶν δώδεκα.

Ἐκαστον ἀντίτυπον τιμᾶται 1 δραχμῇ διὰ τὸ ἔσωτερικόν, 1 χρ. φράγκον διὰ τὸ ἐξωτερικόν, καὶ πέμπεται προαποστελλομένου τοῦ ἀντιτύπου πρὸς τὸν κ. Μιχ. Ι. Γαλανόν, διευθυντὴν τῆς «Ἀναπλάσεως».

Ο ΡΑΒΒΙΝΟΣ ΙΣΑΑΚ

Χρεώτοῦμεν πρὸς τοὺς ἀναγνώστας μας μίαν ἐξηγήσιν διὰ τὴν ἀπὸ τινος χρόνου διακοπὴν τῆς δημοσίευσως ἐν τῇ «Ἀναπλάσει» τοῦ Β' Τόμου τοῦ Ραββίνου Ἰσαάκ. Ἡ διακοπὴ αὕτη προήλθεν ἐκ τοῦ ὅτι ἀδικαιολογῆτως ὅλος διδῶν ὁ ἐν Σμύρῃ λογοκριτής, Ἰουδαῖος τὸ γένος καὶ τὸ θρήσκωμα, ἤμπεδισεν ἐκεῖ καὶ εἰς τὰς πόλεις, τὰς ἐχούσας ταχυδρομικὸν κέντρον τὴν Σμύρνην, τὴν κυκλοφορίαν τῆς «Ἀναπλάσεως», ἐδάψα δι' αὐτὰς, ὅτι θὰ ἐξακολουθῇ νὰ τὴν ἐμποδίζῃ ἐφόσον δημοσιεύῃ Ραββίνον. Πρὸ τῆς τοιαύτης δηλώσεως τοῦ κ. Λογοκριτοῦ, μὴ ἔχοντες καιρὸν νὰ ἀναφερώμεθα καὶ νὰ ζητῶμεν τὴν παρέμβασιν ἀναιτέρων ἀρχῶν, ἀναγκάσθημεν νὰ διακόψωμεν τὴν δημοσίευσιν ἑλπίζομεν ὅμως, ὅτι θὰ μᾶς ἐπιτραπῇ ἡ ἐπαναλήψις τῆς, ἀφοῦ τὸ περιεχόμενον τοῦ Β' Τόμου τοῦ Ραββίνου Ἰσαάκ δὲν ἔχει τίποτε τὸ ἐπιλήψιμον καὶ ἄξιον παρεμπόδισως.

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀναποκριταὶ τῆς «Ἀναπλάσεως» νὰ ἐνεργήσωσι δραστηρίως πρὸς ἐισπραξιν τῶν δρεμιζομένων συνδρομῶν καὶ ἀποστολὴν αὐτῶν ἐντὸς τοῦ τρέχοντος μηνὸς Δεκεμβρίου. Παρακαλοῦνται πρὸς τοὺς τοὺς νὰ μᾶς δηλώσωσι ἐγκαίρως τὰ ὀνόματα τῶν πληρωσάντων, διότι τὸ φύλλον μόνον πρὸς αὐτοὺς θὰ σταλῇ, θὰ διακοπῇ δὲ ἡ ἀποστολὴ τοῦ πρὸς ὅσους δὲν πληρώσωσι μέχρι τῆς 31ης Δεκεμβρίου.

Δηλοῦται ἐπίσης, ὅτι ἀπὸ τοῦ νέου ἔτους 1903 συνδρομηταὶ εἰς τὴν «Ἀναπλάσιν» θὰ ἐγγράφονται ἀπὸ τὴν πρῶτην ἐκδότου μηνός, ἡ δὲ συνδρομὴ ἀπαρτιθῆται θὰ ᾔνε προπληρωτέα.

Ὡσαύτως δηλοῦται, ὅτι ἐκ τῶν ἡδὴ συνδρομητῶν ὅσοι μένουσιν καὶ διὰ τὴν ἐπόμενον ἔτος θὰ πληρώσωσι τὴν συνδρομὴν τῶν ἐντὸς τοῦ πρώτου αὐτοῦ ἐξαμήνου.

Εἰς τὰ μέτρα ταῦτα προβαίνομεν δι' ὅς λόγους ἐξεθέσαμεν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 253 φύλλον τῆς «Ἀναπλάσεως», καὶ ὅπως δυνηθώμεν νὰ χρησιμοποιώμεν τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ δευτέρου ἐξαμήνου εἰς τὴν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις διδασκαλίαν τοῦ θείου λόγου.

Ὁ Διευθυντὴς τῆς «Ἀναπλάσεως»
Μιχαὴλ Ι. Γαλανός

ΤΑ ΑΠΑΝΤΑ

τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν

ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Ἐξεδόθη, τὸ ἔκτον τεύχος τοῦ Δ' Τόμου τῶν Ἀπάντων τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὶ ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου ὑπὸ τοῦ Βιβλιοπωλεῖου τῆς «Ἀναπλάσεως».

Ὡς γνωστὸν, ἡ ἐκδοσις αὕτη ἤρχισεν ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς Μιχαὴλ καὶ Νικόλαον Ι. Γαλανόν, οἱ ὅποιοι καὶ ἐξέδωκαν τρεῖς τόμους· τοὺς μὲν δύο πρώτους μόνον μετὰ τὴν νεοελληνικὴν μετάφρασιν, τὸν δὲ τρίτον καὶ μετὰ τὸ πρωτότυπον κείμενον.

Οἱ τρεῖς οὗτοι Τόμοι εὐρισκόμενοι παρὰ τῷ κ. Μιχαὴλ Ι. Γαλανῷ, Διευθυντῇ τῆς «Ἀναπλάσεως», τιμᾶται ἕκαστος δέκα μὲν δραχμὰς διὰ τὸ ἔσωτερικόν, δέκα δὲ χρυσὰ φράγκα διὰ τὸ ἐξωτερικόν, ἐλευθερος ἀπὸ ταχυδρομικὰ τέλη. Στέλλονται δὲ εἴτε μετὰ προπληρωμὴν τοῦ ἀντιτύπου ὁλοκληροῦ, εἴτε καὶ μετὰ μηνιαίας δόσεις κατὰ συμφωνίαν, ἡ ὅποια ἡμπορεῖ νὰ γείνη μετὰ τοῦ ἀγοραστοῦ καὶ τοῦ κ. Μιχαὴλ Ι. Γαλανοῦ.

Ἀπὸ δὲ τοῦ Δ'. Τόμου τὴν ἐκδοσιν ἀνέλαβε τὸ Βιβλιοπωλεῖον «Ἀναπλάσεως» ἐκδίδον ὡσαύτως τὸ πρωτότυπον κείμενον ὁμοῦ μετὰ τὴν νεοελληνικὴν μετάφρασιν, γινομένην ἀπὸ τὸν κ. Μ. Ι. Γαλανόν.

Ἡ ἐκδοσις αὕτη γίνεται κατὰ τεύχη μηνιαία, τῶν ὁποίων ἕκαστον τιμᾶται μίαν δραχμὴν εἰς τὸ ἔσωτερικόν, 1 χρ. φρ. εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Στέλλονται δὲ τα τεύχη εἰς πάντα ἐγγραφόμενον συνδρομητὴν, ὁ ὁποῖος ὀφείλει μετὰ τὴν παραλαβὴν ἑκάστου τεύχους νὰ πληρῶνῃ τὴν ἀξίαν του.

Ἐπαινος τοῦ ἔργου, τόσον ὡς πρὸς τὴν ὑπόχρον ἀξίαν του, ὅσον καὶ διὰ τὴν μεγάλην ὠφέλειαν, ἡ ὁποία προέρχεται, ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν του, εἶνε περὶ τὸν νὰ γείνη ὁ κόσμος ὅλος, οὐ μόνον ὁ ὀρθόδοξος, ἀλλὰ καὶ ὁ ἑτεροδόξος αὐτὸς ἀναγνωρίζῃ ὅτι ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος ἐστὶν ὁ ἀνώτερος ἀπὸ ὅλους τοὺς ῥήτορας καὶ διδασκάλους τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ὅτι ἡ ῥητορεία τοῦ ἐξῆσκητε περισσοτέρων ἐπιρροὴν καὶ ἀπὸ ἐκείνην, τὴν ὅποιαν εἶχεν ἐπὶ τοῦ πλήθους ὁ Δημοσθένης καὶ ὁ Κικέρων. Ἀλλὰ καὶ σπουδαῖοι ῥήτορες καὶ συγγραφεῖς, μὴ χριστιανοί, δὲν ἐδίστασαν νὰ ἀναγνωρίσθωσι τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν δύναμιν τῆς ῥητορικότητος, τῆς εὐγλωττίας καὶ τῆς διδακτικότητος καὶ πειθοῦς τοῦ Χρυσοστόμου.

Ἱεροκλήρυκες καὶ Ἱερεῖς καὶ Ἐπίσκοποι θέλουσιν ἐπιτελεῖν πολὺ καλὴν τὴν ἐργον των, ἀν ἐμβαπτίσουσιν τὰς ψυχὰς των μέσα εἰς τὰ νάματα τῶν Χρυσοστομικῶν λόγων, καὶ εἰς τὰς καρδίας των μεταδώσωσι ἀπὸ τὴν ἱεράν καὶ ἀκοίμητον φλόγα, ἥτις ἐμπυρπόλει τὰ στήθη ἐκείνου. Ἀλλὰ καὶ κάθε χριστιανὸς μεγάλως ἐξ αὐτῶν θὰ ὠφεληταί.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Τὸ Βιβλιοπωλεῖον «Ἀναπλάσεως» συνεχίζον τὸ ἐκδοτικὸν αὐτοῦ ἔργον διὰ βιβλίων νέων ὠφελίμων, τερπνῶν καὶ διδακτικῶν ὡς ὁ Ραββίνος Ἰσαάκ Μ. . . προβαίνει κατ' αὐτὰς εἰς τὴν ἐκδοσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἱεροποστόλου Φιλοθέου μεταξὺ τῶν ἀρχαίων τῆς Φυλῆς Νιανφασίου ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Χ. Ἀμβράζη.

Τὰ ἔργα ταῦτα, πλουτισθέντα μετὰ τὰς σχετικὰς ἐπὶ τῶν σπουδαιότερων γεγονότων εἰκόνας καλλιτεχνικῶς ἐπεξεργασμένας, πρόκειται οὐ μόνον νὰ μᾶς διδάξῃ πολλά, ἀλλὰ καὶ θέλει κινήσῃ ἀπὸ τῆς πρώτης σελίδος τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστου, ὥστε μετ' ἀδιαπτώτου πάντοτε τέρψεως νὰ διεξέλθῃ τὰ πρὸ αὐτοῦ ἐξελεχθέντα πληρηπεριπετεῖων γεγονότα. — Πλεῖστα εὐρίσκει τις εἰς τὴν συναποστελλομένην ἀγγλίαν μας.

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ

Συνιστά εις τούτους ἀπειροπαθείς αὐτοῦ συνδρομητάς ὅπως προμηθεύσῃ διὰ τούτους προσφιλείς αὐτῶν οἰκιστοὺς ἢ φίλους, ἀντὶ ἀδελφικῶν προσηκούντων καὶ εὐέλκων, δόξα πνευματικὰ τροποδοτοῦντα εἰς τοὺς ἀναγνόντας αὐτῶν ζωὴν, παρηγορίαν, ἐλπίαν καὶ τόσα ἄλλα χαρίσματα θεὰ διὰ τῶν ἐξῆς βιβλίων:

Ἑρμηνεία τοῦ Κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγελίου	δρ. 1.00
Ἑρμ. εἰς τὰ Κυριακὰ Εὐαγγέλια Μ. Γαλανοῦ	» 6 00
Ὁρμ. εἰς τὰ Εὐαγγ. καὶ τοὺς βίους τῶν Ἀγίων	» 1.00
Ψυχολογικαὶ Μελέται I. Σκαλτσούνη	» 4 00
Θρησκεία καὶ Ἐπιστήμη	» 3 00
Περὶ Γενέσεως τοῦ ἀνθρώπου	» 3 00
Περὶ ψευδευαγγελιστῶν Π. Δουλιγέρη ἀρχιμ.	» 2 50
Ἡ Ἀληθὴς Θρησκεία τοῦ Σ. Πατρὸν κ. Ἱεροθέου	» 2 50
Ὁ Εὐαγγελικὸς Νόμος Τιμ. Ἀναστασίου ἀρχιμ.	» 1.50
Περὶ Συνεχοῦς Μεταλήψεως	» 1.00
Τὰ Χρυσὰ Ἐπη Κ. Διαληγεῖ	» 60
Ραββίνος Ἰσαὰκ Μ. Ν. Ἀμβράζη	» 1.20
Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία	» 3.50
Ὁ Μασονισμὸς ἐν Ἑλλάδι ἀποκαλυπτόμενος	» 1.00
ΣΗΜ. Τ' ἀντιθέτως βιβλία εἰνε ἀδεῖα, ἀποστέλλονται δωρεάν ταχυδρομικῶν τελῶν. Αἱ δὲ τιμαὶ διὰ τὸ ἐξωτερικὸν λογίζονται εἰς φρ. χρ. — Ἀπευθυντέον εἰς τοὺς κ. κ. Παλαμκαρῶν καὶ Ἰωαννιδῶν Ἀθήνας.	

ΟΜΙΛΙΑΙ "ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἐν Ἀθήναις ἐν τῇ μεγάλῃ νεοκτιστῇ αἰθούσῃ τοῦ Παρθενωνίου Διαληγεῖ Κυριακῇ 22 Δεκεμβρίου ὥρ. 6—7 μ. μ. δ. κ. Κ. Α. Διαληγεῖ.

Ἐν Πειραιεὶ τὴν Κυριακὴν 22 Δεκεμβρίου ἐν τῇ Ζακυνθῇ Ὁρφανοτροφίῳ ὥρ. 3—4 μ. μ. δ. κ. Μιχ. Ι. Γαλανοῦ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΗΣ "ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ", ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1902

Ἀριθμὸς 210.

Ἡ «Ἀναπλάσις» κατὰ τὸ 1902. — Ὁ Ραββίνος Ἰσαὰκ Μ. (τόμος Β') ὑπὸ Νικ. Χ. Ἀμβράζη. — Ἡ ἐγκύκλιος τοῦ Οἰκουμ. Πατριαρχείου περὶ μεταφράσεων τοῦ Εὐαγγελίου — Ὁ γρόνος καὶ ὁ ἄγρονος καὶ ἡ καλὴ χρῆσις τοῦ χρόνου (ποίημα Κ. Α. Διαληγεῖ). — Ἡ ὁρὴ ἐρμηνεία τοῦ ἐν φ. ἡδὲκῃ, ὑπὸ Σεργίου Μεσηνέζη.

Ἀριθμὸς 211.

Ἡ τοῦ Θεοῦ ἐμπάνεια, ὑπὸ Χρυσάνθου Κ. Μακρή. — Ἡ ἐν τῇ ὁρθόδοξῃ ποίμνῃ καταπολέμησης τοῦ ὀλισμοῦ. — Ὁ Ραββίνος Ἰσαὰκ Μ. (τόμος Β'), ὑπὸ Νικ. Χ. Ἀμβράζη. — Ὁ βίος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. — Παρηγορητικὰ καὶ ἐρὴν ἐρμηνεία τῆς πλάσεως καὶ συστάσεως τοῦ ἀνθρώπου.

Ἀριθμὸς 212.

Τὸ Εὐαγγέλιον ἐκδόσεις: «Ἀναπλάσις» καὶ αἱ ἐπισημασθεὶς κατ' αὐτοῦ γλώσσαι, ὑπὸ Κ. Α. Διαληγεῖ. — Σὺλλογος «Ἀναπλάσεως» (Τμήμα Πύργου). — Πρὸς τὸν Σεβασμ. Ἐπίσκοπον Λεβαδείας-Θηβῶν κ. Ἱερώνυμον.

Ἀριθμὸς 213.

Ἡ ὁρθοδόξος ποίμνη καταπολέμησης τοῦ ὀλισμοῦ. — Ὁ βίος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. — Ἀπάντησις εἰς τὰ ἐρωτήματα τῆς «Ἀναπλάσεως», ὑπὸ Πολυκάρπου Ι. Συνδινίου. — Ὁ Ραββίνος

Ἰσαὰκ Μ. ὑπὸ Ν. Χ. Ἀμβράζη. — Ἡ Πραγματικὴ Ζωή, κατὰ μεταφράσιν Κρυσταλλίας Δασκαλοπούλου. — Ἀγνοίαι καὶ παρερμηνείαι Μακράκη.

Ἀριθμὸς 214.

Ἡ ὁρθοδόξος ποίμνη καταπολέμησης τοῦ ὀλισμοῦ. — Ὁ βίος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. — Ἀγνοίαι καὶ παρερμηνείαι Μακράκη. — Ὁ Μοκράκης ἀποκαλύπτει διαφθοράς, ὑπὸ Σεργ. Μεσηνέζη. — Ἡ Πραγματικὴ Ζωή, κατὰ μεταφράσιν Κρυσταλλίας Δασκαλοπούλου.

Ἀριθμὸς 215.

Ἡ ὁρθοδόξος ποίμνη καταπολέμησης τοῦ ὀλισμοῦ. — Ὁ βίος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. — Ἀγνοίαι καὶ παρερμηνείαι Μακράκη. — Ἡ Πραγματικὴ Ζωή, κατὰ μεταφράσιν Κρυσταλλίας Δασκαλοπούλου.

Ἀριθμὸς 216.

Ἡ ὁρθοδόξος ποίμνη καταπολέμησης τοῦ ὀλισμοῦ. — Ὁ βίος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. — Ἀγνοίαι καὶ παρερμηνείαι Μακράκη. — Ἡ Πραγματικὴ Ζωή, κατὰ μεταφράσιν Κρυσταλλίας Δασκαλοπούλου.

Ἀριθμὸς 217.

Ἡ ὁρθοδόξος ποίμνη καταπολέμησης τοῦ ὀλισμοῦ. — Ὁ βίος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. — Ἀγνοίαι καὶ παρερμηνείαι Μακράκη. — Ἡ Πραγματικὴ Ζωή, κατὰ μεταφράσιν Κρυσταλλίας Δασκαλοπούλου.

Ἀριθμὸς 218.

Ἡ ὁρθοδόξος ποίμνη καταπολέμησης τοῦ ὀλισμοῦ. — Ὁ βίος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. — Ἀγνοίαι καὶ παρερμηνείαι Μακράκη. — Ἡ Πραγματικὴ Ζωή, κατὰ μεταφράσιν Κρυσταλλίας Δασκαλοπούλου.

Ἀριθμὸς 219.

Ἡ ὁρθοδόξος ποίμνη καταπολέμησης τοῦ ὀλισμοῦ. — Ὁ βίος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. — Ἀγνοίαι καὶ παρερμηνείαι Μακράκη. — Ἡ Πραγματικὴ Ζωή, κατὰ μεταφράσιν Κρυσταλλίας Δασκαλοπούλου.

Ἀριθμὸς 220.

Ἡ ὁρθοδόξος ποίμνη καταπολέμησης τοῦ ὀλισμοῦ. — Ὁ βίος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. — Ἀγνοίαι καὶ παρερμηνείαι Μακράκη. — Ἡ Πραγματικὴ Ζωή, κατὰ μεταφράσιν Κρυσταλλίας Δασκαλοπούλου.

Ἀριθμὸς 221.

Ἡ ὁρθοδόξος ποίμνη καταπολέμησης τοῦ ὀλισμοῦ. — Ὁ βίος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. — Ἀγνοίαι καὶ παρερμηνείαι Μακράκη. — Ἡ Πραγματικὴ Ζωή, κατὰ μεταφράσιν Κρυσταλλίας Δασκαλοπούλου.

Ἀριθμὸς 222.

Ἡ ὁρθοδόξος ποίμνη καταπολέμησης τοῦ ὀλισμοῦ. — Ὁ βίος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. — Ἀγνοίαι καὶ παρερμηνείαι Μακράκη. — Ἡ Πραγματικὴ Ζωή, κατὰ μεταφράσιν Κρυσταλλίας Δασκαλοπούλου.

Ἀριθμὸς 223.

Ἡ ὁρθοδόξος ποίμνη καταπολέμησης τοῦ ὀλισμοῦ. — Ὁ βίος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. — Ἀγνοίαι καὶ παρερμηνείαι Μακράκη. — Ἡ Πραγματικὴ Ζωή, κατὰ μεταφράσιν Κρυσταλλίας Δασκαλοπούλου.

Ὁλὶμπου ὑπὸ Σεργίου Μεσηνέζη. — Ἡ Πραγματικὴ Ζωή, κατὰ μεταφράσιν Κρυσταλλίας Δασκαλοπούλου. — Ἀγνοίαι καὶ παρερμηνείαι Μακράκη. — Ἡ Πραγματικὴ Ζωή, κατὰ μεταφράσιν Κρυσταλλίας Δασκαλοπούλου.

Ἀριθμὸς 224 καὶ 225.

Ἡ ὁρθοδόξος ποίμνη καταπολέμησης τοῦ ὀλισμοῦ. — Ὁ βίος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. — Ἀγνοίαι καὶ παρερμηνείαι Μακράκη. — Ἡ Πραγματικὴ Ζωή, κατὰ μεταφράσιν Κρυσταλλίας Δασκαλοπούλου.

Ἀριθμὸς 226.

Ἡ ὁρθοδόξος ποίμνη καταπολέμησης τοῦ ὀλισμοῦ. — Ὁ βίος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. — Ἀγνοίαι καὶ παρερμηνείαι Μακράκη. — Ἡ Πραγματικὴ Ζωή, κατὰ μεταφράσιν Κρυσταλλίας Δασκαλοπούλου.

Ἀριθμὸς 227.

Ἡ ὁρθοδόξος ποίμνη καταπολέμησης τοῦ ὀλισμοῦ. — Ὁ βίος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. — Ἀγνοίαι καὶ παρερμηνείαι Μακράκη. — Ἡ Πραγματικὴ Ζωή, κατὰ μεταφράσιν Κρυσταλλίας Δασκαλοπούλου.

Ἀριθμὸς 228.

Ἡ ὁρθοδόξος ποίμνη καταπολέμησης τοῦ ὀλισμοῦ. — Ὁ βίος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. — Ἀγνοίαι καὶ παρερμηνείαι Μακράκη. — Ἡ Πραγματικὴ Ζωή, κατὰ μεταφράσιν Κρυσταλλίας Δασκαλοπούλου.

Ἀριθμὸς 229.

Ἡ ὁρθοδόξος ποίμνη καταπολέμησης τοῦ ὀλισμοῦ. — Ὁ βίος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. — Ἀγνοίαι καὶ παρερμηνείαι Μακράκη. — Ἡ Πραγματικὴ Ζωή, κατὰ μεταφράσιν Κρυσταλλίας Δασκαλοπούλου.

Ἀριθμὸς 230.

Ἡ ὁρθοδόξος ποίμνη καταπολέμησης τοῦ ὀλισμοῦ. — Ὁ βίος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. — Ἀγνοίαι καὶ παρερμηνείαι Μακράκη. — Ἡ Πραγματικὴ Ζωή, κατὰ μεταφράσιν Κρυσταλλίας Δασκαλοπούλου.

Ἀριθμὸς 231.

Ἡ ὁρθοδόξος ποίμνη καταπολέμησης τοῦ ὀλισμοῦ. — Ὁ βίος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. — Ἀγνοίαι καὶ παρερμηνείαι Μακράκη. — Ἡ Πραγματικὴ Ζωή, κατὰ μεταφράσιν Κρυσταλλίας Δασκαλοπούλου.

Ἀριθμὸς 232.

Ἡ ὁρθοδόξος ποίμνη καταπολέμησης τοῦ ὀλισμοῦ. — Ὁ βίος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. — Ἀγνοίαι καὶ παρερμηνείαι Μακράκη. — Ἡ Πραγματικὴ Ζωή, κατὰ μεταφράσιν Κρυσταλλίας Δασκαλοπούλου.

Ἀριθμὸς 233.

Ἡ ὁρθοδόξος ποίμνη καταπολέμησης τοῦ ὀλισμοῦ. — Ὁ βίος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. — Ἀγνοίαι καὶ παρερμηνείαι Μακράκη. — Ἡ Πραγματικὴ Ζωή, κατὰ μεταφράσιν Κρυσταλλίας Δασκαλοπούλου.

Ἀριθμὸς 234.

Ἡ ὁρθοδόξος ποίμνη καταπολέμησης τοῦ ὀλισμοῦ. — Ὁ βίος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. — Ἀγνοίαι καὶ παρερμηνείαι Μακράκη. — Ἡ Πραγματικὴ Ζωή, κατὰ μεταφράσιν Κρυσταλλίας Δασκαλοπούλου.

Ἀριθμὸς 235.

Ἡ ὁρθοδόξος ποίμνη καταπολέμησης τοῦ ὀλισμοῦ. — Ὁ βίος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. — Ἀγνοίαι καὶ παρερμηνείαι Μακράκη. — Ἡ Πραγματικὴ Ζωή, κατὰ μεταφράσιν Κρυσταλλίας Δασκαλοπούλου.

Ἀριθμὸς 236.

Ἡ ὁρθοδόξος ποίμνη καταπολέμησης τοῦ ὀλισμοῦ. — Ὁ βίος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. — Ἀγνοίαι καὶ παρερμηνείαι Μακράκη. — Ἡ Πραγματικὴ Ζωή, κατὰ μεταφράσιν Κρυσταλλίας Δασκαλοπούλου.

Ἀριθμὸς 237.

Ἡ ὁρθοδόξος ποίμνη καταπολέμησης τοῦ ὀλισμοῦ. — Ὁ βίος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. — Ἀγνοίαι καὶ παρερμηνείαι Μακράκη. — Ἡ Πραγματικὴ Ζωή, κατὰ μεταφράσιν Κρυσταλλίας Δασκαλοπούλου.

Ἀριθμὸς 238.

Ἡ ὁρθοδόξος ποίμνη καταπολέμησης τοῦ ὀλισμοῦ. — Ὁ βίος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. — Ἀγνοίαι καὶ παρερμηνείαι Μακράκη. — Ἡ Πραγματικὴ Ζωή, κατὰ μεταφράσιν Κρυσταλλίας Δασκαλοπούλου.

Ἀριθμὸς 239.

Ἡ ὁρθοδόξος ποίμνη καταπολέμησης τοῦ ὀλισμοῦ. — Ὁ βίος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. — Ἀγνοίαι καὶ παρερμηνείαι Μακράκη. — Ἡ Πραγματικὴ Ζωή, κατὰ μεταφράσιν Κρυσταλλίας Δασκαλοπούλου.

Ἀριθμὸς 240.

Ἡ ὁρθοδόξος ποίμνη καταπολέμησης τοῦ ὀλισμοῦ. — Ὁ βίος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. — Ἀγνοίαι καὶ παρερμηνείαι Μακράκη. — Ἡ Πραγματικὴ Ζωή, κατὰ μεταφράσιν Κρυσταλλίας Δασκαλοπούλου.

Ἀριθμὸς 241.

Ἡ ὁρθοδόξος ποίμνη καταπολέμησης τοῦ ὀλισμοῦ. — Ὁ βίος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. — Ἀγνοίαι καὶ παρερμηνείαι Μακράκη. — Ἡ Πραγματικὴ Ζωή, κατὰ μεταφράσιν Κρυσταλλίας Δασκαλοπούλου.

Ἀριθμὸς 242.

Ἡ ὁρθοδόξος ποίμνη καταπολέμησης τοῦ ὀλισμοῦ. — Ὁ βίος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. — Ἀγνοίαι καὶ παρερμηνείαι Μακράκη. — Ἡ Πραγματικὴ Ζωή, κατὰ μεταφράσιν Κρυσταλλίας Δασκαλοπούλου.

Ἀριθμὸς 243.

Ἡ ὁρθοδόξος ποίμνη καταπολέμησης τοῦ ὀλισμοῦ. — Ὁ βίος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. — Ἀγνοίαι καὶ παρερμηνείαι Μακράκη. — Ἡ Πραγματικὴ Ζωή, κατὰ μεταφράσιν Κρυσταλλίας Δασκαλοπούλου.

Ἀριθμὸς 244.

Ἡ ὁρθοδόξος ποίμνη καταπολέμησης τοῦ ὀλισμοῦ. — Ὁ βίος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. — Ἀγνοίαι καὶ παρερμηνείαι Μακράκη. — Ἡ Πραγματικὴ Ζωή, κατὰ μεταφράσιν Κρυσταλλίας Δασκαλοπούλου.

Ἀριθμὸς 245.

Ἡ ὁρθοδόξος ποίμνη καταπολέμησης τοῦ ὀλισμοῦ. — Ὁ βίος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. — Ἀγνοίαι καὶ παρερμηνείαι Μακράκη. — Ἡ Πραγματικὴ Ζωή, κατὰ μεταφράσιν Κρυσταλλίας Δασκαλοπούλου.

Γάλλου 'Ακαδημαϊκού Ferdinand Biennet, υπό 'Αδριανού Ν. 'Αμβράζη. — 'Αλλάθεια και πλήρη θρησκευτική, υπό 'Αθην. Παναζίδου. — Μιχ. Ι. Γαλανού. Λόγοι εἰς τὰ Εὐαγγέλια τῶν σπουδαίων ἑορτῶν καὶ τοὺς βίους τῶν κατ' αὐτὰς πανηγυριζομένων ἁγίων. — 'Ο 'Ραββίνος 'Ισαάκ Μ. υπό Ν. Χ. 'Αμβράζη. — 'Επιστολὴ πρὸς τὸν κ. Ν. 'Αμβράζη περὶ τοῦ 'Ραββίνου 'Ισαάκ 'Αριθμὸς 248.

'Ο ἐπὶ τοῦ πολυχρότου περὶ τῶν βίσεων τῆς πίστεως βιβλίου τοῦ 'Αγγλου Πρωτοπνεύστου Α. J. Ballou πρόλογος τοῦ περιφώνου Γάλλου 'Ακαδημαϊκού Ferdinand Biennet, υπό 'Αδριανού Ν. 'Αμβράζη. — Μιχαὴλ Ι. Γαλανού. Λόγοι εἰς τὰ Εὐαγγέλια τῶν σπουδαίων ἑορτῶν καὶ τοὺς βίους τῶν κατ' αὐτὰς πανηγυριζομένων ἁγίων. — 'Ο καταστάσεις τῆς νέας 'Ιερᾶς Συνόδου, υπό Μ. Ι. Γαλανού. — Διὰ τὰ Στυπαστορικά.

'Αριθμὸς 247.

'Ο ἐπὶ τοῦ πολυχρότου περὶ τῶν βίσεων τῆς πίστεως βιβλίου τοῦ 'Αγγλου Πρωτοπνεύστου Α. J. Ballou πρόλογος τοῦ περιφώνου Γάλλου 'Ακαδημαϊκού Ferdinand Biennet, υπό 'Αδριανού Ν. 'Αμβράζη. — 'Εντυπώσεις ἐκ τοῦ Ζωολογικοῦ κήπου τοῦ Παλαιοῦ Φαλέρου, υπό Μιχ. Ι. Γαλανού. — Τὸ ζήτημα τοῦ νέου Μητροπολίτου, υπό Μιχ. Ι. Γαλανού. — Σύντομος ἐρμηνεία εἰς τὴν Ἀποστολικὴν περικοπὴν τῆς ἐρχομένης Κυριακῆς, υπό Μ. Γ. — 'Η τελευταία τῶν γῆμων τοῦ Πριγκίπου Νικολάου. — Τὸ ζήτημα τοῦ νέου Μητροπολίτου.

'Αριθμὸς 248.

'Ο ἐπὶ τοῦ πολυχρότου περὶ τῶν βίσεων τῆς πίστεως βιβλίου τοῦ 'Αγγλου Πρωτοπνεύστου Α. J. Ballou πρόλογος τοῦ περιφώνου Γάλλου 'Ακαδημαϊκού Ferdinand Biennet, υπό 'Αδριανού Ν. 'Αμβράζη. — 'Ενοριακὰ καθήκοντα καὶ ἱερομόνχοι, υπό Μιχ. Ι. Γαλανού. — Σύντομος ἐρμηνεία εἰς τὴν Ἀποστολικὴν περικοπὴν τῆς ἐρχομένης Κυριακῆς, υπό Μ. Γ. — Γνωμαὶ Καθολικοῦ τινος περὶ τῆς πρὸς ἡμᾶς συμπεριφορᾶς τῆς Δυτικῆς 'Εκκλησίας, υπό Μιχ. Ι. Γαλανού. — 'Εντυπώσεις ἐκ τοῦ Ζωολογικοῦ κήπου τοῦ Παλαιοῦ Φαλέρου, υπό Μιχ. Ι. Γαλανού. — Βιβλιοκρισία.

'Αριθμὸς 249.

'Η θρησκεία καὶ αἱ φυσικαὶ ἐπιστήμαι, υπό F. Bellet. — 'Ενοριακὰ καθήκοντα καὶ ἱερομόνχοι, υπό Μιχ. Ι. Γαλανού. — 'Ο 'Ραββίνος 'Ισαάκ Μ. υπό Ν. Χ. 'Αμβράζη. — Αἱ μεταναστεύσεις τῶν μοναχικῶν ταγμάτων τῆς Γαλλίας εἰς τὴν Ἀνατολήν, υπό Α. Φουντοπούλου. — Σύντομος ἐρμηνεία εἰς τὴν Ἀποστολικὴν περικοπὴν τῆς ἐρχομένης Κυριακῆς, υπό Μ. Γ. — Ἀπὸ τῆς εκδόσεως Καθολικοῦ τινος περὶ ἐνώσεως τῶν 'Εκκλησιῶν.

'Αριθμὸς 250.

'Η θρησκεία καὶ αἱ φυσικαὶ ἐπιστήμαι, υπό F. Bellet. — 'Ο αἰρετικὸς Dawid Idelson γένετον ἐν Ἀμερικῇ, υπό Ζηζιμου Γ. Τυπάλδου. — 'Ο 'Ραββίνος 'Ισαάκ Μ. υπό Ν. Χ. 'Αμβράζη. — 'Εκκλησιαστικὴν Συνέδριον, υπό ἄρχ. Πολυκάρπου Ι. Συνεδίου, ἱεροκήρυκος. — Σύντομος ἐρμηνεία εἰς τὴν Ἀποστολικὴν περικοπὴν τῆς ἐρχομένης Κυριακῆς, υπό Μ. Γ.

'Αριθμὸς 251.

'Ο Αὐτοκράτωρ 'Ιουστινιανὸς καὶ τὸ ὑπερέριθμον τοῦ Κλήρου μας, υπό Μιχαὴλ Ι. Γαλανού. — 'Η θρησκεία καὶ αἱ φυσικαὶ ἐπιστήμαι, υπό F. Bellet. — 'Ο Δόξος 'Ρόσβερι περὶ τῆς ἡθικῆς καὶ θρησκευτικῆς πίστεως τοῦ Γάλλου, κατὰ μεταφράσιν — Μιχαὴλ Ι. Γαλανού, 'Ομιλία εἰς τὴν Εὐαγγελικὴν περικοπὴν καὶ τὴν ἑορτὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ. — Σύντομος ἐρμηνεία εἰς τὴν Ἀποστολικὴν περικοπὴν τῆς ἐρχομένης Κυριακῆς, υπό Μ. Γ.

'Αριθμὸς 252.

'Ενοριακὰ καθήκοντα καὶ ἱερομόνχοι, υπό Μιχαὴλ Ι. Γαλανού. — 'Η θρησκεία καὶ αἱ φυσικαὶ ἐπιστήμαι, υπό F. Bellet. — 'Ο 'Ραββίνος 'Ισαάκ Μ. υπό Ν. Χ. 'Αμβράζη. — Σύντομος ἐρμηνεία εἰς τὴν Ἀποστολικὴν περικοπὴν τῆς ἐρχομένης Κυριακῆς, υπό Μ. Γ. — Βιβλιογραφία. — Μιχαὴλ Ι. Γαλανού, 'Ομιλία εἰς τὴν Εὐαγγελικὴν περικοπὴν τῆς ἑορτῆς τῶν ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου καὶ εἰς τὴν μνήμην αὐτῶν.

'Αριθμὸς 253.

Δηλώσεις. — 'Η θρησκεία καὶ αἱ φυσικαὶ ἐπιστήμαι, υπό F. Bellet. — 'Ανοικτὴ ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Κοπτην κ. Μιχαὴλ 'Ελ. Μακάρι, υπό Ν. 'Αμβράζη. — 'Εντυπώσεις ἐκ τοῦ Ζωολογικοῦ Κήπου τοῦ Παλαιοῦ Φαλέρου, υπό Μιχ. Ι. Γαλανού. — Μιχαὴλ Ι. Γαλανού, 'Ομιλία εἰς τὴν Εὐαγγελικὴν περικοπὴν τῆς ἑορτῆς

τῶν ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου καὶ εἰς τὴν μνήμην αὐτῶν. — Σύντομος ἐρμηνεία εἰς τὴν Ἀποστολικὴν περικοπὴν τῆς ἐρχομένης Κυριακῆς, υπό Μ. Γ.

'Αριθμὸς 254.

'Επὶ τῇ ἐκλογῇ τοῦ νέου Μητροπολίτου Ἀθηνῶν, υπό Μιχαὴλ Ι. Γαλανού. — 'Η ἐναρκια τῶν ἐργασιῶν τῆς Νέας 'Ιερᾶς Συνόδου μετὰ τὰς λεπτωμασίας, υπό Κ. Κ. — 'Η ἐκλογὴ τοῦ Νέου Μητροπολίτου. — 'Ο Θάνατος, υπό Ν. Κ. Μακάρου. — Σύντομος ἐρμηνεία εἰς τὴν Ἀποστολικὴν περικοπὴν τῆς ἐρχομένης Κυριακῆς, υπό Μ. Γ.

'Αριθμὸς 255.

'Η θρησκεία καὶ αἱ φυσικαὶ ἐπιστήμαι, υπό F. Bellet. — Περὶ τοῦ τίς ἡ ἀληθὴς ἐρμηνεία τῆς ἐρώσεως τοῦ Ἀποστόλου Παύλου εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ ἀνδρᾶ, υπό τ. Νεκταρίου Πενταπόλεως. — Μία νέα ἐργασία φωτιστικῆς, υπό 'Ελλήνος ἱερέως. — Μιχαὴλ Ι. Γαλανού, 'Ομιλία εἰς τὴν Εὐαγγελικὴν περικοπὴν τῆς ἑορτῆς τῶν ἁγίων ἐνδόξων καὶ πανευφύμων ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου καὶ εἰς τὴν μνήμην αὐτῶν. — Σύντομος ἐρμηνεία εἰς τὴν Ἀποστολικὴν περικοπὴν τῆς ἐρχομένης Κυριακῆς, υπό Μ. Γ.

'Αριθμὸς 256.

'Εγκύκλιος τῆς νέας 'Ιερᾶς Συνόδου. — 'Η πρώτη ἐγκύκλιος τοῦ Σ. Β. Μητροπολίτου Ἀθηνῶν κ. Θεοκλήτου. — Προσφώνησις τῆς Α. Σ. τοῦ Μητροπολίτου Ἀθηνῶν κ. Θεοκλήτου ἐν τῷ ἱερῷ Ναφ τῆς Μητροπόλεως κατὰ τὴν ἐγκαθίδρυσιν αὐτοῦ. — 'Η θρησκεία καὶ αἱ φυσικαὶ ἐπιστήμαι, υπό F. Bellet. — Κανονισμοὶ τῶν συνεδρίων τῆς 'Ιερᾶς Συνόδου τῆς 'Εκκλησίας τῆς 'Ελλάδος. — 'Η κατωτέρα 'Εκπαίδευσις ἐν Ἀγγλίᾳ. — Αἱ 'Ορθόδοξοι Κοινοτήτες ἐν τῇ διασπορᾷ καὶ αἱ Κληρικοὶ, υπό Πολυκάρπου Ι. Συνεδίου. — Σύντομος ἐρμηνεία τῆς Ἀποστολικῆς Περικοπῆς τῆς μεθαύριον Κυριακῆς.

'Αριθμὸς 257.

Φιλικαὶ παρατηρήσεις πρὸς τὴν σύστασιν τῆς 'Εκκλησιαστικῆς 'Αληθείας, υπό Μιχ. Ι. Γαλανού. — Διὰ τὰς ἐτεροδόξους προπαγάνδας, υπό Μιχ. Ι. Γαλανού. — Τὸ νεῖον κήρυγμα, υπό Μιχ. Ι. Γαλανού. — Σύντομος ἐρμηνεία εἰς τὴν Ἀποστολικὴν περικοπὴν τῆς ἐρχομένης Κυριακῆς, υπό Μ. Γ. — 'Ο ἀδουρφήτος ἄρχων. — Ἡ γῆτις καὶ παπουτοῦς. — Ἡ ἐπιμονὴ εἰς τὸ κακόν. — Ποιοὺς χαρακτηρίζουν αἱ κατηγορίαι καὶ αἱ ἐπινοίαι. — 'Οχι οἱ τόποι τιμοῦν τοὺς ἄνδρας, ἀλλ' οἱ ἄνδρες τοὺς τόπους. — Διὰ τοὺς ἄρχοντας. — Αἱ διαρεαί τῶν πλουσίων. — Καὶ ἄλλο μᾶθημα ἐκ μέρους τοῦ 'Αλεξάνδρου. — Δύο μᾶθηματα καὶ ὑπὸ 'Αντίοχον τὸν Γ'. — Οἱ καλῆτεροι γαμβροί. — Τὸ καλὸν κτήμα. — Ἀνεξικακία Φωκίωνος. — Διὰ τὰς καλλωπιστρίδας.

'Αριθμὸς 258.

Διὰ τὰ θέατρά μας, υπό Μιχαὴλ Ι. Γαλανού. — 'Η ἡμέρα τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου Σπαρτιατῶν ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ καὶ ἀναρρήσει εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Θρόνον Ἀθηνῶν τῆς Α. Σεβασμ. τοῦ τέως Νομειάρχου καὶ Ἀνακαταμένου Θεοκλήτου. — 'Ο θάνατος, υπό Ν. Κ. Μακάρου. — Σύντομος ἐρμηνεία τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς τῆς μεθαύριον Κυριακῆς, υπό Μ. Γ. — Τὰ μόνα ἀληθῆ μνημεῖα. — Πρὸς τοὺς θύνατορας. — 'Ἡγετορίας μόνον, ἀλλὰ καὶ ἔργα. — 'Ο 'Επαμεινώνδας διδάσκων τοὺς ὀφλοφρονούντας. — Δεμπρότατα μᾶθηματα ἀπὸ τῶν Κάτω τῶν Περσέων.

'Αριθμὸς 259.

'Η θρησκεία καὶ αἱ φυσικαὶ ἐπιστήμαι, υπό F. Bellet. — Σύντομος ἐρμηνεία τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς τῆς μεθαύριον Κυριακῆς, υπό Μ. Γ. — Ἰσος καὶ Σχολεῖον, υπό τοῦ Τρωάδος Τιμοθέου. — Ἡ πολιτικὴ μας κατάστασις καὶ τὸ καθήκον τῶν ἐργατῶν τῆς 'Εκκλησίας, υπό Μιχ. Ι. Γαλανού.

'Αριθμὸς 260 καὶ 261.

'Εγκύκλιος τῆς ἱερᾶς Συνόδου ὑπὲρ τοῦ Παναγίου Τάφου. — Ἡ γῆ τοῦ Παναγίου Τάφου, υπό Μιχ. Ι. Γαλανού. — 'Η γῆ τοῦ ἱεροῦ, υπό Μιχ. Ι. Γαλανού. — Οἱ ἄγγελοι καὶ οἱ ἀγγέλων κατὰ τὴν γέννησιν τοῦ Χριστοῦ, υπό Μιχ. Ι. Γαλανού. — Στὸ Χριστό, υπό Γλαίου Γ. Σεμιονόπουλου. — 'Ο θάνατος καὶ μετεφύσεις, υπό Κρυσταλλίας Δασκαλοπούλου. — 'Ο θάνατος, υπό Ν. Κ. Μακάρου. — 'Η αἰσία λόγις τοῦ σπογγολιευτοῦ Ζηζιμου τῆς Μεσογείου, υπό Κ. Φλέγελ. — τ. ἱεροῦ καὶ ἱεροῦ, υπό ἄρχ. Μ. Πολυκάρπου Ι. Συνεδίου ἱεροκήρυκος.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Α. Ζ. ΔΙΑΔΗΜΑ

66—'Οδὸς Ἀδριανού—66